

Gheorghe Văduva

OCHII TOAMNEI

Versuri

Societatea Scriitorilor Militari
București, 2015

Toamnelor care nu și-au uitat primăverile

ISBN 978-973-8941-68-7

GHEORGHE VĂDUVA

OCHII TOAMNEI

Versuri

ISBN 978-973-8941-68-7

**Societatea Scriitorilor Militari,
București 2015**

DE ACELAȘI AUTOR:

1. *Între două toamne*, roman, Editura Militară, București, 1980
2. *Trepte*, roman, Editura Militară, București, 1985
3. *Nucul și via*, roman, Editura Militară, București, 1987
4. *Poarta zorilor*, roman, Editura Militară, București, 1990
5. *Muntele iernii*, roman, Editura Militară, București, 1990
6. *Orb în lumină*, roman, Editura Militară, București, 1995
7. *Rugăciune pentru un străin*, roman, Editura Militară, București, 2000
8. *Viscoliri*, roman, Editura CTEA, București, 2005
9. *Porțile umbrei*, roman, Editura CTEA, 2008
10. *Zidire de fum*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2004
11. *Amurguri pe rug*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2010
13. *Sufletul ochilor*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2011
14. *Ancore pe gând*, versuri, Societatea Scriitorilor Militari, București, 2013

MĂ PLEC ÎN FAȚA TOAMNEI

*Mă plec în fața toamnei, din lunga toamnă-a vieții,
Aș vrea să pot culege ce-am semănat în vreme,
Dar vara a fost lungă și plină de dileme,
Iar primăvara scurtă, ca timpul dimineții.*

*Am parte de o toamnă urâtă și ploioasă,
Iar drumurile-s pline de gropi, de bălți, de ceață,
Și norii umplu cerul c-un cenușiu de viață
Iar doru-mi rătăcește pe-o mare de angoasă.*

*Bat vânturi fără noimă pe câmpurile nude,
Cad frunze ostenite prin ploile acide,
Încerc să-mi umplu golul cu gânduri aguride,
Dar au plecat și ele nu știu de când și unde.*

*În liniștea pustie, bat clopote-n timpane,
Aud cum trece vremea recoltelor trecute
Și cum se umple carul cu doruri neștiute,
Din care mai răzbat doar clipele sărmane.*

*E-atâta vid în soare, iar toamna-i tot mai rece,
Aștept să vină iarna, să mă-încălzesc la gheață,
S-adorm, în spuza lumii, pe-un căpătâi de viață,
Cu vremea care vine, cu timpul care trece.*

*E-o toamnă exilată din zilele mănoase,
În frigul meu din suflet, nici vântul nu mai bate,
In curtea casei goale sunt toate înghețate
Și pot s-acopăr toamna cu gerul meu din oase.*

*Păstrez doar o idee rămasă de la soare,
Un fel de rădăcină trecută-n trunchiul vremii,
Ferită de dogoare, dar și de frigul iernii,
Pe care-o voi culege la toamna viitoare.*

*București,
01 septembrie 2013*

A FOST TĂIAT UN SECULAR

*A fost tăiat un secular,
Făcea, pe an, prea multe frunze
Și-n toate mințile confuze,
Acest copac era coșmar.*

*Frunzișul lui cădea pe jos,
Când toamna se usca la soare,
Și era greu pentru picioare
Să-înfrente stratul lui stufoș.*

*Pe vremea când era puiet,
Ca să se scape de secure,
A evadat dintr-o pădure
Și s-a ascuns într-un boschet.*

*A fost adus de-un pădurar
La târgul de copaci de rasă,
Să-și afle locul la vreo casă
De s-o găsi vreun gospodar.*

*Și gospodarul s-a găsit,
L-a cumpărat pe-un kil de sare,
Dar l-a uitat în Câmpul mare,
Pe-un drum de țară părăsit.*

*Puietul a crescut discret,
Iar câmpu-i astăzi capitală,
Cu câini pe străzi și minți de smoolă
Și c-un copac cu eghilet.*

*Este-un copac cu fruntea-n vânt,
Cu patru secole de viață,
Trăite-n frunza lui măreață,
Ce crește-n ceruri și-n pământ.*

*Acest copac cu eghilet –
Un general dintr-o pădure –,
N-a fost tăiat de vreo secure,
Ci de-un plaivaz analfabet...*

*...A fost răpus un secular
Și frunza lui nu mai foșnește,
Și vorba lui nu mai vorbește...
Acel copac era Stejar.*

*București,
22 noiembrie 2013*

A NINS

*A nins pe florile de măr...
Vor crește-n suflet mere albe
Și gândul își va pune salbe
Din floarea ce ți-ai prins-o-n păr.*

*Te simt cu ochii plini de dor,
Te văd cu inimi înstelate
Pe cerul meu de mere coapte
Ca un senin înrobitor.*

*A nins pe dorul meu din zori,
Și părul tău a dat în floare,
Pe munți e iarăși sărbătoare
Și-n inimă, parfum de flori.*

*A nins pe clipele de foc
Și timpul s-a spuzit de gânduri,
Iar marea s-a-împânzit de vânturi
Și soarta vorbeii de noroc.*

*A nins pe florile de vis
Și visul s-a-însorit c-o floare,
Din soarele ce-n zori răsare
Când poarta stelelor s-a-închis.*

*A nins cum ninge-n orice om,
Cu flori, cu spini, sau cu de toate,
Cu visuri încă nevisate
Sau c-un parfum de gramofon.*

*A nins pe tâmpilele de-argint,
Parfum suav de orhidee,
De floare ninsă-într-o idee
Dintr-un amurg neprețuit...*

*București,
05 octombrie 2013*

AȘ FI VRUT

*Nu știi de ce n-am reușit să-ți spun,
De ce-am trecut cum trece vântul,
Când spulberă prin nopți cuvântul
Când înspre zori luceferii apun.*

*Nu știi nici ce-a fost bun din ce-a trecut,
Dar a rămas în mine-o ceață,
Ce nu apune-n dimineață,
Ci doar plutește ca un gând pierdut.*

*N-am cum să-ți spun ce încă n-am simțit,
Am amorțit pe-un colț de iarnă,
Când albul peste noapte se răstoarnă
Și viscolul în zori s-a întefit.*

*Dar știi c-am fost aici, atunci, demult,
Când tu erai în altă lume,
În care soarele n-apune...
Venisem să te văd și să te-ascult...*

*Erai pe-o scenă albă ca un nor,
Te-aplaudau în zori nămeții,
Prin gerul cald al dimineții,
De care, uneori, îmi este dor...*

Gheorghe Văduva

---

*... E mult de-atunci și totul a trecut,
Zăpezi, cuvinte, oameni, vânturi,
Atâtea și atâtea gânduri...,
Dar eu să fiu cu tine aș fi vrut...*

*București,
05 octombrie 2013*

AȘ VREA

*Aș vrea să fiu ce nu sunt de când sunt
Și sunt ce n-aș fi vrut să fiu vreodată:
O umbră fără vreme și durată,
Un nor mereu sub nor, un nor mărunt.*

*Aș vrea să știu ce-aș vrea să fiu acum,
Sau poate doar să cred în vreo dorință,
Efect de gol, necaz și neputință
Proiect pe-un stâlp dintr-un apus de fum.*

*Aș vrea să vreau să nu mai fiu ce-am fost,
Să las în pace clipa și durata,
S-aștept să se întoarcă iarăși roata
Și tot ce-n viață-ar fi avut vreun rost...*

*Sunt om și cred în rosturi și-n izvor,
În gând, în dor, în vorbe, în tăcere
Și-n tot ce-i vis, proiect, sau mângâiere,
Ca zorii, dimineața, în pridvor.*

*Dar gândul meu, acum, e doar rănit,
Dureri ce-l dor, speranțe ce mai speră,
Credințe-n jar, în vid, în ionosferă
Și-n teama lui de-a trece-n nesfârșit.*

*Gândesc c-aș vrea să fiu din nou doar gând,
Abstract, concret, peren, de conjunctură,
Real și ideal, aceeași gură
Ce-și strigă of-ul ei etern, tăcând...*

*Tăcerea-i gol preaplin de-înțelepciuni,
Sau strigăt în deșert și-n lumea mare,
În sine, în neant, în voci stelare
Și-n fostu-i foc, ajuns, acum, tăciuni.*

*București,
15 decembrie 2013*

CAD STEJARII

*Nu știi de mai curge sânge
Prin pădurile din lume,
Ce copac sub cer apune
Ce cohortă-l poate frânge.*

*De-aia-i pe pământ pădure,
Toți copacii să-i unească,
Scut din ei să rânduiască,
Timpul lumii să-l îndure.*

*Când pădurea-i foarte mare,
Vântul n-o mai poate-învinge.
Dar nici ploaia n-o mai stinge,
De ia foc în miez de soare...*

*Pansament pe crengi uscate,
Ploaia-înseamnă, totuși, viață
Diamante-n dimineață,
Răni de sete vindecate.*

*Iarnă, vară, foc și ceață,
Toate vin de la natură,
Și pădurea le îndură,
Fiindcă-s lecții pentru viață...*

Gheorghe Văduva

---

*Doar un om, sub umbra frunții,
Face moarte prin pădure;
Sub teribila-i secure,
Cad stejarii cum cad munții...*

*București,
27 noiembrie 2013
<http://gheorghevaduva.ro>*

CAPUL CE SE PLEACĂ

*Capul, când se pleacă, sabia nu-l taie...
Spune o poveste de-amăgit românii
Și de-a-i face slugă, precum vor stăpânii,
Într-o lume-n care viața ne-ncovoiaie.*

*Capul ce se pleacă e doar plecăciune,
Sabia ce taie taie și-n morminte,
Taie cu tăișul, taie și-n cuvinte,
Vestea că nu taie-i doar o-înșelăciune...*

*Câinele din casă îți aduce zgarda,
Ca să-l plimbi pe stradă și să-l ții aproape,
Devotat cum ți-este, nu mai vrea să scape,
El e doar o umbră, sclavul tău și garda.*

*A uitat de haită, a uitat de toate,
Dacă-i dai păpică și-i mai spui și "Brava!",
Pentru el sunt dulcele vorba și otrava...
Câinele din casă nu mai dă din coate...*

*Trestia se-îndoaie când o bate vântul,
Dar când vântul trece-i iarăși verticală,
Solul o-ntărește, apele o spală
Iarna n-o îngheață, n-o ucide gândul...*

*Sus, pe munte, bradul crengile nu-și frânge,
Sub zăpada rece, doar și le apleacă,
Dar revin de-îndată ce omățul pleacă
Și-n coroana-naltă ramul lui se strânge.*

*Crengile-i se-apeacă când zăpadă-i multă,
Iar omătu-i curge liniștit în poală,
Bradul luptă falnic doar pe verticală,
Muntele și cerul vorba i-o ascultă.*

*Bradul, sus, pe munte-i alpinist tenace
Și nu-și pleacă fruntea când vuieste vântul,
Chiar de-și rupe trunchiul, nu acceptă gândul
De-a nu fi vreodată mândru și vivace.*

*Iar când o furtună îl lovește-n coaste,
Bradul nu se-ndoaie și nici nu se-nclină,
Ci doar cade falnic, scos din rădăcină,
Precum generalul desfrunzit de oaste...*

*Cade și stejarul lovit de secure
Chiar de-înfruntă vântul, vremea și urgia,
Cum înfruntă viața omu-n România
Blestemat de soartă, soarta să-și îndure...*

*Capul, când se pleacă, sabia nu-l taie,
El e doar căciula mâinilor tăiate,
Alungat de-acasă, scos din demnitate,
Umilit de alții, căzut în noroaie.*

*Vorba și minciuna, vântul și toporul,
Vremea ticăloasă, cap ce se tot pleacă...
Toate sunt făcute pentru om să treacă
Precum trece apa, de păstrezi izvorul.*

*Dar când și izvorul l-ai donat pe-o ploaie
Și plătești cu viața orice strop de apă,
Nu contează astăzi capul ce se pleacă
Sabia trădării știe doar să taie.*

*București,
10 noiembrie 2013*

CÂND BATE-N VIAȚĂ VÂNTUL

*Nimic din tot ce trece nu poate fi ușor,
Nici vorba, nici durerea și nici măcar uitarea,
Nici chiar ce-ți este-aproape, nici fuga, nici damnarea,
Nici rațiunea oarbă de cer senin pe nor.*

*Dar toate sunt prea multe și dor cumplit, ca dorul,
Au gust uscat, de iască, și-ți rup de suflet gândul,
Sunt ca un sloi de gheață, când bate-n viață vântul,
Și ard pe jar o lume, când i s-a stins izvorul.*

*E-un vânt de minți nebune, avide de dureri,
Nu știi din care parte va mai țâșni vreo pală
Și nici în care țeastă vor mai fi spart vreo oală,
Lovită de excursul ce-a fost doar vorbă ieri.*

*N-ai anti-vânt în cuget, nici paravan de vânt,
Nu ți-e străin ungherul, dar i-ai uitat menirea,
Credeai că nu contează decât nemărginirea,
Nu să te-ascunzi de verbe, ca sufletul de gând.*

*Dar omul e ca oaia și oaia-i ca o za,
Cu spirit de lăcustă și cu instinct de turmă,
Contează cel din față, nu mintea de pe urmă,
Cu care n-ai ce face, când ai ajuns la ea...*

OCHII TOAMNEI

---

*De-ți bate-n viață vântul, ai parte doar de vânt,
Îți vine ca speranța făcută din iluzii,
Prin care trec ca timpul credințe și confuzii
Și-ți desfrunzesc cuvântul ce crește din Cuvânt.*

*București,
15 octombrie 2013*

CLIPA DE SENIN

*Sunt prea bătrân să mai sărut o fată,
Și prea răscopt să-mi mai reprim vreun gând,
Dar sunt și eu o viață pe pământ
Și-am ochi să văd și-o inimă să bată.*

*Sunt mult prea viu să nu privesc o floare
Acolo-n lumea ei de gând și flori,
Ce cresc în viață doruri și flori,
Când am în piept o inimă ce doare.*

*Sunt prea uituc să nu-mi aduc aminte,
Am nori pe vis ce încă mă mai dor,
Nu știu să cad, dar încă pot să zbor,
Iar viața mea trăiește prin cuvinte.*

*Mă-pierd în nori, dar nu m-ascund de soare,
Văd timpul cum plutește peste flori,
Și casele cum suie-n căpriori,
Cu satul lor din zi de sărbătoare.*

*E prea frumos când înțelegi urâtul
Și prea urât când nu mai simți frumos,
Iar viața-i când pe față, când pe dos,
Când prin suiș contează coborâtul.*

*Dar drumu-i lung și lumea-i tot mai mare,
Cobor și eu în gândul meu din gând,
Cu teama de-a fi umbră pe cuvânt,
Când vezi un nor pe-un gând de-înseninare.*

*Și totul este-așa cum e pământul
Aici și-acum, frumos, urât, divin,
Iar ochii ei sunt clipa de senin
Ce luminează-n viața mea cuvântul*

*București,
05 octombrie 2013*

CLIPA OCHILOR

*Alergi în patru-vânturi pe drumuri neștiute,
Trofeu purtat de frunze pe ape-învolburate,
Pe clipe ponosite de miezul lor de noapte,
Prin spații complicate, prin vremuri risipite.*

*Și n-ai să crezi în ele, că sunt doar tenebroase,
Crescute prin rețele și relevate-n gânduri,
Ca timpul între spații, ca vântul printre vânturi,
Sau ca esențe tulburi din nopți târzii extrase.*

*Nu poți fugi de soare, când soarele-ți dă viață,
Dar nici să stai cuminte, când ochiul lui te-orbește,
Sau când pe-un pisc din suflet un foc te viscolește,
Și cade-n tine bruma pe-un dor sculptat în gheață.*

*Trăiești în lumea umbrei fărăma ta de soartă,
Cu clipele de astăzi, cu grijile de mâine,
Robit de o angoasă a unui colț de pâine,
Ce-n lumile nelumii pe drumul ei te poartă.*

*N-ai, practic, nicio șansă, căci șansele-s vândute,
Nu poți să ieși din viscol și nici să intri-n casă,
Ești un plecat în haos, un alungat de-acasă,
Reperele-s uitate, speranțele pierdute.*

OCHII TOAMNEI

---

*Da-n tine este, totuși, un gând ce se gândește,
Un "trebuie!" sau, poate, un pâlپât de soare,
O umbră, o idee, un strop de-înseninare,
Și-o clipă-n care viața prin ochii tăi privește.*

*București,
28 octombrie 2013*

CONCEPT DE LIBERTATE CU MĂSURĂ

*Eu cred că libertatea-înseamnă Soare,
Dar Soarele nu-înseamnă libertate,
Ci doar o altă poartă de cetate,
Cu strălucirea lui înrobitoare.*

*Lumina-i pentru lume condamnare,
La existență, viață și neființă,
La văz, auz, la gând, la suferință,
La fericiri și umbre trecătoare.*

*Eu știu precis că n-aș fi azi pe lume,
De n-ar fi soare, aer, nori și stele,
Idei, iubiri, speranțe și zăbrele,
Și-un drum spre iad pavat cu gânduri bune.*

*E însă clar că soarele-înrobește,
Creând pe Terra vieții o-închisoare,
Din care nu există evadare,
Ci doar un mod de a trăi lumește.*

*Dar gândul meu n-acceptă o-închisoare
Și pune la-îndoială libertatea
Ca mod deschis de-a lumina cetatea,
În fiecare zi, cu-același soare.*

*Modelu-acesta prinde, totuși, bine,
Căci fiecare om se crede-un Soare
Ce luminează-o lume visătoare,
Pe care el și-o generează-n sine.*

*E lumea lui și el o stăpânește,
E modul lui de-a fi un om pe lume,
Cu arca lui, cu rele și cu bune,
Pe care el cu sârg o construiește.*

*Dar lumea lui e-închisă într-o viață,
În viața lui, în gândul lui de soare,
Precum privirea prinsă-într-o visare
Și roua într-un prag de dimineață.*

*Acest conflict nu are rezolvare,
E-n sine-un paradox de anvergură,
Un fel de libertate cu măsură...
Și totuși libertatea-înseamnă Soare.*

*București,
29 august 2013*

CYBER

*Vedem, acum, în cyber, un ochi orbit de soare,
Un cyber este-un spațiu ce umilește gândul,
Un fel de voal de valuri ce strânge-n biți pământul,
La vremea când lumina e încă-înrobitoare.*

*Dar cyber-ul e-o vorbă din lumi prea dependente
E-o libertate-a vorbei, e-o vorbă-n vorba lumii,
În care-și joacă șansa miraju-nțelepciunii,
Prin aura rețelei, prin verbe insolvente.*

*Căci cyber-ul e cercul ce duce norii-n soare,
Și soarele-n oceane, iar mările în gânduri,
Cuvântul în lumină și cerul în pământuri
Și-n muntele de gheață un foc din depărtare.*

*Trăim, în zona zero, un nou efect al vieții,
Un drum pavat cu spații, un bit golit de drumuri,
În care piatra-i vorbă și vorba-i zid de fumuri,
Când noaptea lăcrimează prin ochiul dimineții.*

*Nu poți vedea în cyber doar biți și-amenințare,
Război de vorbe goale, distrugeri și ruine,
Incendiu invizibil, troieni și lumi străine,
Ci și o nouă casă pe-un cip plantat în soare.*

*Căci viața noastră-i zare în ochi, în gând, în creier,
În ură și-n iubire, în patimi, în visare,
În tot ce este-aproape, în noi, în depărtare
Și-n țărnul de cogniții din cântecul de greier.*

*Nu vreau să fiu monadă în spații cognitive,
Nici nod pe brâna lumii și nici rețea cu noduri,
Nici linie nedreaptă pe-un povârniș cu gloduri,
Ci doar un strop de Wagner în inimi primitive...*

*Vreau să gădesc, în cyber, un spațiu dintre faze,
Un spirit fără umbre, o umbră fără soare,
Un mod de-a fi aproape când crezi în depărtare,
Deșert căzut pe gânduri într-un pustiu de oaze.*

*București,
21 octombrie 2013*

DACĂ-AR FI SĂ DĂM CREZARE...

*Dacă-ar fi să dăm crezare nălucirilor din noi,
Sau credințelor sublime-n frunza moartă de trifoi,
Am trăi ca o idee între umbre și mistere,
Sau ca vorba spusă-na taină la răscrucea dintre ere.*

*Și n-am ști ce-înseamnă timpul care curge înapoi,
Nici furnica necăjită de furnici, în mușuroi,
Am pluti ca umbra serii pe-un obraz golit de fard,
Ca uluca-nțelepciunii putrezită într-un gard.*

*Am visa la mere coapte în deșertul plin de flori,
În apusul unui soare dintr-o zi fără de zori,
Frământați de soarta lumii și de grijile planetei
Care-și trece tot siviul în registrul eprubetei.*

*Dar am merge mai departe cu avânt și cu alai,
Să găsim în ochii lumi cinci stejari și-un strop de pai;
Paiu-i bun să-l pui în cană, ca să nu te uzi pe buze,
Când îți bei cafeaua verii printre melci și buburuze.*

*Iar stejaru-i bun la toate, că de-aceea e stejar:
Să înfrunte vântul lumii și să stea pe post de par,
Sau parmac proptit la poartă să nu intre gânduri bune,
Când vreodată-ar veni vorba de frumos și-înțelepciune.*

*Lumea asta cu de toate crede-n tine ca-într-un zeu,
Pai mai falnic ca stejarul, motănel pe post de leu,
Vânticel ce duce vorba unde-și duce mutul iapa,
Magistrat ce-și poartă roba și țăran ce-și poartă sapa...*

*Toate astea sunt de toate, când din tot e tot nimic,
Agramați damnați la verbe, cergi la fir de borangic,
Sau atei să fie preoți și savanți să fie de slugă,
Rugăciuni să treacă-n hades, sau blestem să fie rugă...*

*Asta-i lumea fără lume, fără soare, fără nori,
Dar și lumea care crede în căldură și-n ninsori,
Într-n timp ce trece-ntr-una, ca o apă curgătoare,
Unde omu-înseamnă verbe, unde vorba-înseamnă soare.*

*București,
07 octombrie 2013*

DE CE UN NOU SOCRATE?!

*De ești cinstit și demn, precum Socrate,
De crezi în legi, în om, în guvernare,
De ești de-aici și nu căzut din soare,
Ajungi să crezi că ziua-i miez de noapte.*

*Devii un ins ciumat și atmosferic,
Un bărzăun ce bâzâie prea tare
Și umple-un gol cu un pustiu prea mare
Ce-și plouă vidu-n spațiul stratosferic.*

*De faci vreun val, de val vei avea parte,
Nelegea iar va face-o nouă lege,
De-un stâlp al infamiei să te lege,
Cu drept de-a vrea între înfam și moarte.*

*Și n-ai de-ales, căci lumea noastră nouă,
În care hoțu-i sus, ca Dumnezeu
Și-n care piromanu-i Prometeu,
E-o lume unde-i soare doar când plouă.*

*Ce-i imoral apare drept morală,
Ce-i ilegal devine text de lege,
Puterea se corupe prin nelege,
Pungașul brav nu are punga goală.*

*Poetul nu se teme de cuvinte,
Bogatul nu se teme de avere,
Surzitul nu se teme de tăcere,
Nici cimitirul sfânt de oseminte.*

*Puterea nu se teme de angoasă,
Guvernul nu se teme de revolte,
Nici de politici seci și dezinvolve
Nici de cei mulți de care nu-i prea pasă.*

*Politica, la noi, e-o vorbă goală,
Parșivă ca o apă-înșelătoare,
Sordidă ca hoit bătut de soare,
Și oarbă ca un ochi făcut din smoală.*

*Politica, la noi, e-o voce creață,
Cu cârlionți pe creiere perverse,
Cu goluri în sinapsele-i conexe,
Dar plină ochi de golul ei din viață.*

*Guvernu-n sine-i un jandarm politic,
Iar parlamentu-un fante bun de gură,
C-un brand ce-o ia ades pe arătură,
Ca praful dintr-un ev apocaliptic.*

*...De vreun Socrate face-un val prea mare
Și-i trece pe corupți prin furci de fraze,
Puterea, cu nisipu-i dintre oaze,
Condamnă toți Socrații la-nchisoare,*

*Cu drept formal la lege și la carte,
La cer, la iad și chiar la Ursa Mare,
Dar, de nu tac, pedeapsa-i mult mai mare:
Un cap plecat sau un pahar de moarte.*

*Când mai presus de lege-i golănia,
Cei fără-de legi fac legea din nonlege,
Din ce e demn doar praful se alege
Și moare-un nou Socrate-n România.*

*București,
08 decembrie 2013*

EI, ACEI INȘI...

*Din toți acei care puteau să vadă,
Doar eu eram un orb în văzul lumii
Și nu credeam că ochiu-nțelepciunii
Ar mai putea vreun bine să prevadă.*

*Era o vreme când n-aveai vreo vreme
Să sapi prin gânduri cu hârlețul sorșii,
Ardeai pe rug, damnat, în fața porții,
Cu visuri, cu povești și cu poeme.*

*Și n-am văzut în bine vreo schimbare,
Nici la cei mari, nici la cei mici, ca mine,
Ci doar un rău într-un coșmar de bine,
Un putregai în frunze foșnitoare...*

*Iar rău-i ca un ochi orbit de soare
Și-o cioară revopsită-n curcubeie,
Pe rol de pițigoii sau de scânteie,
Un punct soios în ghețuri lucitoare.*

*...Din toți acei care aveau să știe
Ce vremuri de coșmar să pregătească
Și-n ce fantasme viața s-o-nrobească,
Doar eu mai sunt boier fără-de moșie...*

*Mi-au dat cuvântul și mi-au luat puterea,
Avea din hambar și din cuvinte,
Și m-au făcut să jur pe lucruri sfinte
C-am să păstrez, în tot ce spun, tăcerea.*

*De n-am să tac, să iau atunci aminte
Că mă vor face să vorbesc în pungă,
Și tot dicționarul n-o s-ajungă
Să pun la loc tăcerea prin cuvinte.*

*M-au pus să scriu pe-o filă virtuală
Tot ce-am de scris, tot ce mai pot să spun,
Căci toate se vor trece ca un fum,
Cum se petrece-n lume vorba goală.*

*Ei, acei inși, știu bine cum să facă
Să pună-n vorbe scrise numai golul
Și-n gol s-arunce zgura și nămolul,
Forțând mereu cuvintele să tacă...*

București, 01 decembrie 2013

<http://gheorghevaduva.ro/Versuri.html>

E TOAMNĂ CU FRUNZE PE GÂND

*E vremea când frunzele mor,
Mai cântă din frunză doar vântul,
Le-așteaptă la pândă pământul,
Iar ploaia le-împușcă din zbor...*

*E toamnă pe-un snop de cocean,
Se-schimbă la față feciorii
Și pleacă departe cocorii,
Cum pleacă porumbul din lan.*

*Cuvântul se trece-n amiezi,
Culoarea se strânge-n rugină,
Cenușa ajunge regină
Și pomii-și ard umbra-n livezi.*

*Se trece pe seară-n tăciuni
Un foc ce-a fost rege o vară
Și-a ars, din poruncă stelară,
Livezile unse cu pruni.*

*De toamnă mi-e sufletul plin
Se picură țuica-n șistare,
Se scurge ogoru-n hambare
Și viile-și storc somnul în vin.*

*Se tulbură apa-n fântâni,
Se-îmbată pârâul cu ploaie
Și curge pe streșini șiroaie
Răcoarea din cerul cu sâni.*

*Gândirea-mi ajunge la semn,
E toamnă pe doru-mi de ducă
Și bate discret în ulucă
O iarnă cu sănii de lemn.*

*București,
19 noiembrie 2013*

EI, CU VERVA LOR...

*Frustrați, mahmuri, cu ochi bătuți în cuie,
Pun peste tot ștampile și stigmatе,
Și trag cu vorba clopotu-n cetate,
Să afle toți ce-ar vrea doar ei să-și fie.*

*Ei văd ca noaptea cum e cu de toate,
Cu verbul, cu adverbul, cu-înțelesul,
Cu versul, cu reversul, cu aversul,
Dar mai precis, cu cartea de bucate.*

*Îți spun să mai citești că-ți prinde bine,
Flașnetă univocă-n mlaștini culte,
Și toată lumea trebuie s-asculte,
În graiul lor, silabe despre tine...*

*Aruncă-n tine vorbe din noroaie,
Își scot pe loc stiloul și stiletul
Și chiar anacolutul și pamfletul
Și tot veninul lor din mușuroaie.*

*Te-atacă-n verbe pline de urzeală,
Ironic sau savant, să iei aminte,
Că nu ești potrivit pentru cuvinte,
De n-ai ce-au ei: o pată de cerneală.*

*Îți iau de prin trecut ce le convine,
Sau inventează-ad-hoc vreo vorbă nouă,
Compusă din silabe care plouă,
Să murdărească haina de pe tine.*

*Nu văd nimic din ce nu vor s-accepte,
Dar dau din gură să producă ceață
Și-apoi, cu verva lor de sloi de gheață,
Să-ți care pumni cu verbe insolente...*

*Ei, acești inși ce latră-n călimară,
Cu arta lor de contră certăreață,
Vor scrie-într-un jurnal de dimineață
Că soarele, în zori, n-o să răsară...*

*București,
13 decembrie 2013*

SUNT FERM DECIS SĂ EMIGREZ ÎN SOARE

*Mai trec prin târg, chemat de-un gând de speță rară,
Să-mi iau un strop de soare pentru-un soi de iarnă,
Să-l las în grija toamnei mele să-l mai cearnă
Prin sita fină-a unui dor țesut de vară.*

*În loc de târg, găsesc o piață, ca la carte,
Cu soare de import și preț ce stinge luna,
Dar n-am atâția bani, că s-a scumpit lumina;
La bloc, regia costă cât un drum pe marte.*

*Mă-ntorc acas', cu traista plină ochi de aer,
Dar nu pot să deschid, că mi-au furat și cheia,
Plus actele și banii, vorba și ideea,
Și-aștept la ușa mea, pe post de prost și fraier.*

*Stau sus de tot, spre cer, cam la etajul zece,
M-așez pe prag și-mi pun în palme ninsă fruntea,
E prea pustiu în gând și-i frig de-îngheață mintea
Și nu știu ce să fac cu timpul care trece.*

*Târziu de tot, cam pe la miezul hâd al nopții,
Din lift coboară-o umbră goală ca un hâu de noapte
Și alte umbre vide, sumbre și-înarmate
Un fel de ursitoare negre-n poarta sorții:*

*”- Semnează-aici că vinzi acum apartamentul,
Iar noi îți garantăm, formal, în scris, pe foaie,
Să dormi, un ceas pe zi, pe prag, pe timp de ploaie,
Dar să plătești, cum scrie clar regulamentul.*

*Ai dreptul să alegi din ce mai poți alege,
Să ne slujești sau să dispari pe veci în moarte,
Noi suntem zeii tăi, iar tu un sclav cu carte,
Un fost, ajuns un amărât robit de lege.” ...*

*... Și n-am semnat, dar asta, astăzi, nu contează,
Ei sunt stăpâni, iar eu un ochi orbit de noapte,
Au casa mea și cheia mea, căci tot la ei se poate,
Puterea umbrei, pentru noi, de-acum, semnează.*

*N-aș vrea să plec de-aici, plecarea-i prea departe,
In casa mea sunt sclav, plătesc la hoji chirie,
Valoarea se bazează astăzi pe trufie,
Iar sclav e cel ce încă-n viață-i om de carte.*

*Nu pot s-ascult manele, â-uri, voci gângave,
Nu pot să văd cum cresc priviri impertinente,
Nici cum dispar în cocini vorbele decente,
Cum cad stejarii falnici, doborâți de javre.*

*Prădat de hoji, de viermi, de legea protectoare,
De cei ce cad din cer în vile și palate,
Dar și de cei ce fac nelegea în cetate,
Sunt, astăzi, ferm decis să emigrez în Soare.*

*București,
23 August 2013*

NINSORI

*De pe fulgii de zăpadă, când în viața mea ninge,
Se-adunau petale rare ce cădeau pe-un dor de flori,
Eu știam că-n vorba lumii ard cuvinte și ninsori,
Dar priveam cum necuprinsul pe un nor de alb plutea.*

*Nu doream să văd cristale, nici luminile din cer,
Dacă ninge, albul trece drept regină-între culori,
Ca o matcă-n tre albine, ca-înnoptarea-n visători...
Fulgu-i doar o-nseninare la fereastra lui de ger.*

*Ninge iarăși peste mine și nu pot să ațipesc,
Mă-încălzesc la ger tăciunii și-aprind focul în ghețari,
Spun povești la gura sobei cu nămeți și urși polari
Și-n nesomnul amintirii, pe-un pridvor de gând zâmbesc.*

*Omul încă tot mai crede că în alb e-un timp finit,
Rogvaiv-ul din cuvinte și paleta de candori,
Sau iluzia perfectă din rotirea de culori,
Ce se-adună-n ochii lumii ca un zbor spre infinit...*

*...Las cuvântul să viseze la monada lui de ger,
Iarna-înseamnă alb în toate, curcubeu albit de vânt,
Ce trăim e doar sinteza dintre viață și cuvânt,
Ce vedem e doar crevasa dintre vorbă și mister...*

Gheorghe Văduva

---

*Ce ne-am face dacă iarna nu s-ar mai trezi în zori,
Dacă fulgii de zăpadă ar fi focuri și tăciuni,
Dacă cerul ar fi piatră și livezile-uscăciuni,
Dacă-n viața asta oablă n-ar mai fi deloc ninsori!?!...*

*București,
01 octombrie 2013*

PLOAIE ALBĂ

*Zăpada asta pură a mai căzut odată,
În vremea când pământul se răcorea la soare
Și se-încălzea la gheața din iernile polare,
Miraj pe-o frunte albă de piatră-îngândurată.*

*Era o ploaie albă, cu titluri de noblețe,
Nu se uita la soare și nu intra în casă,
Stătea în curtea veche, în rochie de mireasă,
Fecioară ireală, un vis de frumusețe.*

*Dar nu era de gheață, ci doar un alb pe zare,
Din marmore sublime, din sfinte idealuri,
Din diamantul vorbeii, din caii albi de valuri,
Când apa clocotește, când focul arde-n mare.*

*Zăpada asta tristă-i un dor din piatră seacă,
Aș duce-o la altare, aș priponi-o-n viață,
Aș face-o poezie, aș trece-o-n dimineață,
Aș pune-o-n loc de soare pe cerul meu să treacă.*

*Să fie alb și-atâta, din alb provine viața,
Iar albul e sinteza din spectrul luminării,
Ce-aduce curcubeul pe ceru-înseninării,
Când ploaia încetează și cade-n hăuri ceață.*

Gheorghe Văduva

---

*Mă-închin la ploaia-mi albă, mă spăl cu ea pe față,
O trec prin ochi de floare, o pun la pălărie,
O iau cu mine-n gânduri, o fac izvor să-mi fie
Și-ocean de idealuri peste-un pustiu de viață.*

*București,
18 octombrie 2013*

RĂMÂI AȘA CUM EȘTI ACUM

*Rămâi așa cum ești acum,
un infinit crescut pe-o floare
și-o floare scrisă pe-o ninsoare
din ierni ce nu mai ning nicicum.*

*În gânduri nu mai sunt minuni,
pe munți cresc tunuri de zăpadă,
îi alb pe creste și-n livadă
și focul ninge prin tăciuni.*

*Prin timpii nopților de drum,
se trec luminile din vară,
e cald pe clipele de-afară
și anii ard pe-un stâlp de fum.*

*Eu n-am nici teamă, nici hotar,
când sunt aici și-acum cu tine,
mă simt Pământ și crește-n mine.
o zi senină-n calendar.*

*Te văd cum ești, ești cum te știu:
un chip frumos cu ochi de cer,
în care văd ce cred și sper:
o oază verde-ntr-un pustiu.*

*Un cer senin deasupra mea:
un pământean privit de-o stea.*

SFINX

*Mă uit la tine, Sfinxe, și nu știu ce să-ți spun,
Nici să te-ntreb ce cauți pe-o frunte din Bucegi,
Ce gând te-a dus pe munte, ce taine să-ți dezlegi,
Nici ce minuni celeste pe seama ta să-ți pun.*

*Aș vrea să fii de toate, un om venit din cer
Un simbol din vechime sau doar un simplu gest,
O piatră dintr-o piatră a muntelui celest,
Sau făurar de stele prin viscol și prin ger.*

*Se poate să fii piatră lăsată-aici de-un zeu,
Un semn de la Zamolxis sau chiar Zamolxe-n sine,
Cu umbra lui din peșteri, cu gândul lui de bine,
Rămas aici de veghe, ca piatră și trofeu.*

*Sisif ajuns pe culme și-împietruit în rând,
Îmi pari a fi o umbră, o frunză pe un dor;
Un avanpost pe creastă, un alpinist pe-un nor;
Un gând cioplit de-un munte, un munte ars de-un gând.*

*Se poate să fi fost ce-ai fost sortit mereu:
Un stâlp de-nțelepciune sau doar un rege dac,
Ajuns aici, pe munte, în pietrele ce tac,
Mai demn ca Everestul, mai mândru ca un zeu.*

Gheorghe Văduva

---

*Dar când va fi momentul, vei fi din nou ce-ai fost,
Chiar dacă ochii lumii te vor privi în gol,
Tu vei dura în piatră același vechi simbol,
Un leu, precum strămoșii, când aprig, când domol,
Un zeu precum Zamolxis, nu piatră fără rost.*

București, 27 noiembrie 2013

<http://gheorghevaduva.ro/Versuri.html>

TOAMNA MEA

*Toamna mea de frunze, ramuri și noblețe,
Lasă-mi orizontul să ajung la tine,
Pe-un talveg de viață, c-un toiag de bine,
Care-au fost odată flori de tinerețe.*

*Toamna mea bogată, sunt sărac ca vântul,
Dar din stropi de rouă îți fac diamante,
Plou prelung cu lacrimi de iubiri galante
Și cobor prin stele să-ți sărut pământul.*

*Ochii-mi sunt tăciune, văzul mi-i orbire,
Simt în nori apusul, murmur dimineața,
Scot din zestrea vremii visele și viața,
Vreau s-ajung la tine, scumpa mea privire.*

*Visul meu de toamnă, toamna mea din vise,
Îți mai simt fiorul ce clipea prin stele,
Când, c-un dor de munte, mă-nălțai la ele,
Să-ți sărut privirea de pe creste ninse.*

*Astăzi nu mai caut ce-am pierdut odată,
Zarea-i plumburie sub oceantul vremii,
Simt răcoarea ploii și căldura iernii
Și ograda-mi pare simplă și curată.*

*Toamna mea de aur, tristă cum mi-e gândul,
Ochii tăi sunt zboruri din vechimi venite,
Cețurile-s albe, visele-ostenite,
Dar mai sus ca cerul, urcă-n noi Cuvântul.*

*Am ajuns la tine, toamna mea bătrână,
După-o vară lungă, după-un drum de-o viață,
Ca un jar de doruri, ca un rug de gheață,
Gol de plinătatea care-i, azi, țărână...*

*București,
12 noiembrie 2013*

UMBRE

*Acum n-am nicio umbră și nici n-aș vrea să am,
Se scutură zăpada și cad pe gând uitucii,
Din dorul de pădure au mai rămas butucii
Și trece gol prin viață un amărât de an.*

*Dar timpul umblă-ntr-una și nu prea am de-ales,
Te adaptezi la umbre, la soare și la viață,
La iarnă și la toamnă, la nopți, la dimineață,
Aduni ce-ai pus în brazdă, culegi ce-ai de cules...*

*...Îmi râde-n nas o zare de vorbe și parfum,
Trec ploile-ostenite cu norii lor de zgardă,
Se-arată-n pâlcul vremii o altă nouă hoardă,
Iar plopilor fără frunze și-așteaptă triști pe drum...*

*Ard norii-n foc de soare și ceru-i plin de rug,
Se zbat în jar nămeții în cursa pentru viață,
Nisipul din Sahara pe spinii lor îngheață
Și trece-n flăcări sacre pământul ignifug...*

*...Cobor din piscul vremii și intru în absurd,
Aici sunt doar simboluri, idei și ecuații,
Cărări nelineare, puteri și bifurcații
Și-o lume fără zare, de om albit și surd.*

*Mă las strivit de umbre, dar n-am de gând să strig,
E-o lume-n care omul ca om se anulează,
Căci umbrele umbririi prin el se decontează,
Iar soarele devine generator de frig...*

*...Dar lumea fără umbre e-o lume fără chip,
În care nu există privire și-înserare,
Nici timp, nici amintire și nici măcar uitare,
Ci doar efect de haos produs în ochi de-un cip.*

*O lume fără umbre e-o lume de pustiu,
În care e posibil să te-încălzești la gheață,
Să nu zărești lumina, dar să privești prin ceață...
O lume-n care poate n-aș mai dori să fiu.*

*...O umbră e copacul ce crește prin grădini,
Dovada cea mai clară că lumea-i luminată
Că timpul se comprimă și spațiul se dilată,
Că încă mai e soare în lume și-n lumini.*

*Și cum, pe lumea asta, eu încă sunt un om,
Aș vrea să știu că-n viață mă pot baza pe soare,
Iar când e ziua plină de foc și de dogoare,
Că pot să stau pe iarbă, la umbra unui pom.*

*București,
18 octombrie 2013*

WISEZ

*Visez, prin nopți, la ziua care vine,
Visez, prin zi, la visul ce urmează,
Ca orice om care prin vis visează
La visul lui de soare și de bine*

*Și, uneori, mi se-împlinește visul
Iar ochii-mi simt cum arde-n hăuri noaptea,
Cum murmură sub pașii mei cetatea
Și cum pavez cu visuri paradisul.*

*În vis, orice, oricum, oricând se poate:
S-alergi pe nori, prin visul care trece,
Să dormi în soare când e vremea rece.
Să mergi pe cer, să dai cât poți din coate.*

*Dar visul meu nu-i simplă brambureală,
Și nici efect aprins în nopți de stele,
Ci doar un of ce cară gânduri grele,
Pe-un drum durat cu dor și osteneală...*

*Visez să fiu din nou la mine-acasă,
Să ies din vis, să scap de orbul nopții,
De legea junglei, de blestemul sorții,
De-acel coșmar ce-n gând mă tot apasă.*

Gheorghe Văduva

---

*Dar visul e doar vis și viața-i viață,
Coșmaru-i mai intens ca idealul,
Iar visul bate palma cu realul,
Când noaptea se trezește-n dimineață.*

*București,
20 noiembrie 2013*

ACELOR INȘI CARE ÎN NOPTI NU DORM

*Acelor inși care în nopți nu dorm,
Le spun că ziua n-are nici un drept
Și nici mandat de unic înțelept,
În spațiu, timpu-i amplu și diform.*

*De vor să nu m-asculte, n-au decât,
De vor să doarmă ziua,-i treaba lor,
Eu spun ce cred, ei fac ce cred că vor,
Iubesc ce-i rău, adoră ce-i urât.*

*Ei văd ce văd, eu văd ce pot vedea,
În fiecare om e-un văz: al lui,
Și nu îi place, poate, nimănui
Să fie orb sub soare-n viața sa.*

*Sunt ochi de zi și ochi ascunși de nopți,
Sunt ochi deschiși și ochi ce-nchiși trăiesc,
Sunt ochi ce văd și ochi ce-n ochi privesc,
Sunt ochi comuni și ochi distinși și docti...*

*Sunt ochi ai fiecărui om normal,
Ce văd culori, și frunze și priviri,
Ce cresc în vise, lacrimi și iubiri
Și vor să creadă-n văzul ideal...*

Gheorghe Văduva

---

*Acelor inși care în nopți n-au somn,
De griji, de teama vieții și de lumi,
N-am să le spun că oamenii sunt buni,
Nici că pungașul este astăzi domn.*

*Am să le spun că și eu sunt la fel,
Nu dorm în nopți, iar ziua mă-ngrozesc,
De farsa-n care astăzi viețuiesc,
De timpul care trece cum vrea el.*

*N-am nopți pe gând, ci doar un cer cu nori,
Îmi cade-n cap, cu grindini și zăpezi,
Un alb de floare ninsă prin livezi,
Dar floarea nopții se închide-n zori.*

*București,
13 mai 2014*

CÂND TE PRIVESC...

*În fiecare zi, când te privesc,
Culeg fiori de pe-un parfum de viață,
Fuior de gând pe-un vis din dimineață,
Când primii ochi de soare se ivesc.*

*Te văd cum vezi ce eu nu pot vedea:
Tăceri adânci, torente seci pe munte,
Adânc frumos ca umbra de pe frunte,
Din clocotul ce arde-n calea mea.*

*Erup vulcani, se fierb izvoare reci,
Alerg pe zori, cobor tăcut pe dealuri,
Mă zbat ca apa mării între valuri,
S-ajung să trec pe unde tu mai treci.*

*Mi-e dor de dor, mi-e dor să te ador.
Te-aștept să ieși, mă uit la ușa ta,
E mult prea mult din tine-n viața mea
Și-i plin de soare-n fiecare nor.*

*În fiecare zi, când te privesc,
Adun parfum de tine-n viața mea,
Doar tu ești tot ce azi mai pot vedea,
Când ochii mei în ochii tăi privesc.*

*București,
01 mai 2014*

UN ALT EU AL MEU...

*Azi noapte, din senin, a luat cuvântul
Mi-a spus că el, de fapt, înseamnă eu,
Că face parte-acum din eul meu
La fel ca mâinile, ca ochii și ca gândul.*

*L-am ascultat și-am înțeles că insul,
Se crede eu, când nu e decât el,
Computer când cuminte, când rebel,
Ce ține tot tezaurul într-însul...*

*Un fel de creier fără căpățână,
Reconectat la cer și la pământ,
Ce-adună-n taste frunzele din vânt
Și muntele-l preface în țărână.*

*Un singur click și toată lumea trece
Pe un ecran de cinșpe inci jumate,
Cu trenuri, cu vapoare și palate,
Cu nori, cu ploi, cu vânt, cu vreme rece.*

*El știe tot și-ți spune ce te doare,
Când vrei să scrii sau să vorbești în gol,
Să te loghezi sau să te plimbi pe hol,
Și-n miez de noapte să privești la soare.*

*Un terminal de cyber, cu de toate,
Sisteme și programe antivirus,
Și-un brav design al unui nou papirus
Prin care poți să poți ce nu se poate.*

*Prieten, body guard și secretară,
Portar, castel și ladă de gunoi,
Ecran, memoar, cățel și mătuoi,
Fișet, carnet, stilou și călămară...*

*E-un camarad cuminte și... inert,
Dar și un creier plin de-înțelepciuni,
Un făcător de web-uri și minuni,
O oază info într-un plin deșert...*

*Îl înțeleg perfect, îl știu de-o vreme,
În eul meu el este-un alter eu,
Un eu ce cară-n toate gândul meu,
Prin ierni, prin veri, prin vânturi, prin dileme.*

*București,
10 martie 2014*

DEȘERT LÂNGĂ-UN IZVOR...

*Când viața mă sugrumă, eu încă viețuiesc,
Când moartea-mi dă târcoale, eu încă mai trăiesc,
Când cerul nu mă vede, eu încă-l mai privesc,
Când ura mă strivește, eu încă mai iubesc...*

*Când soarta mă lovește, n-o pot lovi și eu,
Când șansa m-ocoloște, mă-înjug din nou la greu,
Când am trudit degeaba, am dat ce-a fost al meu,
Când am să ies din ploaie, voi fi doar curcubeu.*

*Când am s-ajung la capăt, o iau de la-început,
Când am să cad pe gânduri, voi fi un gând tăcut,
Când voi afla ce-i gândul, voi ști de ce-am căzut,
Când altul o să-mi vină, voi ști ce n-am știut.*

*Când poate-mi va fi bine, voi fi un bun străbun...,
Când am s-ajung în zdrențe, voi fi ce-mi sunt acum,
Când voi aprinde focul, mă voi zidi din fum,
Când mă va arde viața, voi fi tăciuni și scrum.*

*Când îmi va trece vremea, mă voi sui pe-un nor,
Când voi privi la stele, voi ști c-am să cobor,
Când voi sosi din ceruri, am fost un meteor
Ajuns la mine-acasă, deșert lângă-un izvor...*

*București,
07 martie 2014*

FUM ȘI SCRUM

*Prin noianul de cuvinte, trece verbul ca un zbor,
Pe cărările din jungle, urcă gândul spre izvor,
Pe-un talveg de vale seacă, cu iluzii de umbrit,
Suaie vorba vorbei goale, ca un soare ostenit.*

*N-am s-ajung la timp acasă, casa mea-i ca un ecou,
Cu ferestre din sintagme și c-o ușă în argou,
Care scârțâie ca naiba, când n-ai vreme s-o închizi
Și nici cheie potrivită, ca să poți s-o mai deschizi.*

*Stai la poartă ca o carte care-așteaptă s-o primești,
Să te uiți la ea cu jale, s-o arunci sau s-o citești,
Să o iei ca pe-o idee, ca mesaj, ca lucru sfânt,
Care-aduce-n nopți de verbe vocea vorbei din Cuvânt...*

*... Toate porțile-s închise, numai una s-a deschis,
Poarta nopților din verbe care duce-ntr-un abis...
Cade frunza pe poeme, ard luminile-n zadar,
Umblă oarbă prin cuvinte vorba veche din glosar...*

*Vreau din nou să scriu cuvinte pe-un papirus de tăceri –
Un Sisif croit din verbe –, lungu-i drum spre nicăieri,
Unde timpu-i o idee și ideea timp cu nori,
Unde vara ninge-n iarnă iarna nopților din flori.*

*Dar nu știi de se mai poate și nici de-am să cred că pot
Să iau taurul de coarne și să-i dau un pumn în bot,
Să mă iau cu ei la trântă și să fac din noapte zi,
Să repun în dreptul vorbei dreptul sacru de-a vorbi...*

*Ies cuvintele din pagini ca scânteile din foc,
Unele se iau la harță, altele se prind în joc,
Dar când focul nu mai arde și scânteile apun,
E tristețe-n lumea vorbei și-n cuvinte, fum și scrum...*

*București,
15 ianuarie 2014*

JOC FĂRĂ DE SUMĂ

*Se joacă soarta lumii pe-o dungă de ulucă,
Sau pe torente repezi ce curg prea mult în sus,
Când Estul bate palma cu-același vechi Apus
Și toată lumea crede în șansa ei uitucă.*

*Dar vremea-împăciuirii de umbra ei se teme,
În lumea asta mare sunt lumi de interese,
Din care cel ce intră nu poate să mai iese,
Iar gândul bun la toate se stinge prea devreme.*

*Se iau în coarne zmeii, se bate tare-n scuturi,
Se dă un nou spectacol și lumea-i iar uimită,
Ce-a fost bătut în cuie-i doar tablă ruginită,
Iar marii boși ai lumii se iau din nou la șuturi.*

*Își zângănesc atomii, se bat în molecule,
Din țări create-n grabă, mai iau câte o halcă,
Și-n spațiul de ruptură ce alte spații-încalcă,
Își fac un arc voltaic ce-orbește minți credule.*

*E-un joc cu sumă nulă, sau alt război de gheață!?
S-or fi-înțeles ca frații, negociindu-și mama,
Și nimeni, niciodată, nu poate să-și dea seama
De fața lor ascunsă, de planul lor de piață...*

*... Tu faci ce poți la tine, eu fac ce vreau la mine,
Dar, vezi, să nu-întinzi coarda, că poți s-o dai în bară,
Să batem iarăși palma, n-o facem prima oară,
Dar regula de aur e „cine contra cine”...*

*Dar astea-s vorbe goale; atunci când cad pilonii,
Se strică șandramaua și totul se dărâmă,
Castele și palate devin din nou țărână
Și mor pe jar tăciunii, în flăcări iluzorii.*

*Dar, poate că pilonii mai joacă iar berbunca,
Își cară pumni de vorbe, de fapt, se țin de mână,
Iar gloata-înspăimântată îi crede piază bună
Și le acceptă jocul, că asta-i, azi, porunca.*

*Dar s-ar putea și altfel, ca greii să se certe,
Să-și umfle iarăși mușchii și chiar se se-încolțească,
Să-și care pumni cu biții și-n sfori să se-îngrădească,
Să treacă Rubiconul pe-un pod de voci incerte.*

*București,
27 martie 2014*

NORI

*Nu vrem să fie nori, dar norii-înseamnă ploaie,
Port-ape, sus, pe cer, căci ceru-i rai cu apă,
Din care viața lumii-n zori de zi se-adapă
Ca verdele din frunze, ca vinul din butoaie.*

*Cu cât sunt mai urâți, cu-atât sunt mai dați dracul,
Se fulgeră-între ei, se bat, smintiți, pe cer,
Cu săbii-îmbârligate, cu ancore de ger,
Sunt negrii-n cerul gurii, c-atât îi duce capul.*

*Sunt nori de vreme rea și nori pe vreme bună,
Sunt nori de uragane și nori goliți de ploi,
Sunt nori purtați de viață și nori pătrunși în noi,
Cuminți, când sunt de gardă, și răi, când țiș furtună.*

*Trăim mereu sub nori, căci norii ne dau viață,
Din ei coboară apa ce iese din pământ,
Dar norii cei mai grei sunt norii de pe gând,
Când gândul, nins de vorbe, devine sloi de gheață.*

*București,
22 martie 2014*

O FLOARE

*O floare cu parfum în doi
E tot ce poate fi o floare
Din noi, din toți, din fiecare,
Dar mai ales din amândoi.*

*O floare cu parfum de om
Înseamnă că mai crește-o floare,
Ce-n lumea omului răsare
Ca mugurii pe-un ram de pom.*

*O floare cu parfum de vis
E steaua mea necăzătoare,
Ce strălucește-n depărtare,
Când poarta soarelui s-a-nchis.*

*București,
01 mai 2014*

O TRAIȘTĂ CU POVEȘTI...

*Și libertatea vorbei și vorba libertății
Sunt toate-înmărmurite la porțile cetății...
Cetatea nu le vrea, iar poarta nu le spune
De ce o piață-i rea, iar altele sunt bune ?!*

*De ce se trece vremea, când vremea nu se trece?
De ce e cald afară și-n în casă-i vreme rece?
De ce sunt nori pe soare și noaptea nu sunt sori?
De ce, la noi adesea înseamnă uneori?*

*De ce măgaru-i domn și domnul e măgar ?!
De ce un cui nu-i roată și roata nu ecar ?!
De ce un bou nu-i om, dar omul este bou ?!
De ce găina-i mare, dar face doar un ou ?!...*

*De ce fumează unii și alții nu scot fum?!
De ce e drum de piatră și pietrele nu-s drum?!
De ce e soare ziua, dar noaptea nu e soare?!
De unde vine apa ce iese prin izvoare?!*

*De ce se-ntreabă lumea de lumea mai e lume?!
De ce răsare luna, când soarele apune?!
De ce, la noi acasă, străinul poruncește?!
De ce bogatul are, iar cel sărac trudește?!*

*Răspunsuri sunt cât veacul și toate-au un răspuns,
Strigat în văzul lumii sau și mai bine-ascuns...;
Nu-i bine să se știe ce nu e de știut,
E bine ca tot omul să fie surd și mut.*

*Să creadă că nu știe, că n-are nici un drept,
C-a se ruga la Domnul e cel mai înțelept...,
Că-i greu să fie liber în miezul de pădure,
Când n-are nici busolă, nici hartă, nici secure...*

*E greu să știi de toate când nu știi cine-ți ești
Ai însă la-ndemână o traistă cu povești...*

*București,
18 mai 2014*

PRIMĂVARA FLORII NOASTRE

*Dup-o iarnă c-o ninsoare ce-n nemeți se troienește,
Și c-un ger de crapă piatra împietrită-n dor de munte,
Îți dispare, scumpă Doamnă, cuta albă de pe frunte
Și privești, cu ochi de soare, un ghiocel ce înflorește.*

*E surâsul tău de aur care-n ochi de zori privește
Iarba, munții și ideea de-a fi-n toate chip de floare,
Uneori, cu ochii-n lacrimi, alteori, surâzătoare,
Însă tot ce crește-n lume din lumina ta trăiește.*

*Cum să nu te-admir, Lumină, când eu sunt făcut din tine?!
Port în geana mea privirea-ți care-înseamnă viețuire,
Inimă ce-n slove-mi bate pulsul tău de înflorire,
Prețuire, eleganță, chip frumos, clipiri sublime.*

*N-am măsură pentru tine, ești prea sus și prea frumoasă,
Nici cuvinte pe măsură, tu ești mult mai mult ca gândul,
Ești ce-și are omu-n viață, ești tăcerea și cuvântul
Care fac din toate-acestea o familie și-o casă.*

*Îmi doresc ca-n noi Femeia tot mereu să-înmugurească,
Te privesc ca pe-o Minune, te respect ca pe-o Idee,
Un bărbat e-n viața asta un suport pentru-o femeie,
Un pământ cu ochi de soare-n care ea să înflorească.*

*Viața ta e-n viața lumii un pridvor pe-o veșnicie,
Chip senin pe-un cer albastru, verb cu vervă într-o frază,
Diamant și clorofilă pentru frunzele din oază,
Și reper în necuprinsuri, lan de maci într-o câmpie.*

*Toată viața, eu, Bărbatul, mă gândesc frumos la tine,
Nu există nicio clipă-n care eu să-mi tulbur gândul,
Ești ideea mea de viață, orizontul și cuvântul,
Clipa ta cea mai frumoasă care bate-n piept la mine.*

*Primăvara florii noastre este floarea de acasă,
De pe câmpul plin de soare, din ponoare liniștite,
Din tot locul unde viața-și are rosturi rostuite,
Și-n lumina mea din suflet, tu ești floarea mea aleasă.*

*București,
27 februarie 2014*

REFLECȚIE HIPNAGOGICĂ

*Știu c-am s-adorm cândva în gându-mi despre somn
Și-n somn, am să visez că mă gândesc la gând,
Ca omul care-adoarme singur pe-un cuvânt
De om sărac ce se trezește-n vise domn...*

*În gând, orice, oricum, oricând, este permis,
Iar somnul n-are chei pentru a-nchide-un gând,
Nici vreun plaivaz să scrie-n noapte vreun cuvânt,
Și-apoi să-l pună-n somn ca embargo pe vis.*

*Dar somnul nu prea ține-n viață loc de creier,
Nici creierul nu-și pune-n noapte somnu-n cui,
Ci stă prin vis de pază-acolo unde-l pui,
Să-asculte-n taina lunii cântecul de greier.*

*Și greierul, în noapte, le cântă numai lor,
Acelor inși din noi care în somn nu dorm,
Ci stau s-asculte glasul trist și uniform
Al celor care-n visul lor au tot ce vor.*

*Un cui pe post de stâlp suit până la cer,
Un cer ce se coboară singur pe pământ,
Un om care mai crede astăzi în cuvânt
Și-atâtea stele care-n zori de zi nu pier.*

*București,
01 mai 2014*

RUG

*Nu vreau să mă mai iau după cai verzi
Și nici pereții să-i vopsesc în roz,
Să simt în nări mirosul flasc de boz,
Când vara taie frunza prin livezi.*

*Se-îmbătrânește-n soare vorba-n crâng
Ideea-i pusă-n lanțuri la păstrat,
Pârâul din cuvinte a secat,
Iar frazele, de dor, foșnesc și plâng...*

*...Se trece vremea-n timpul prăfuit,
Poemu-i searbăd, ca un fân uscat,
Și latră câinii-n dungă, la palat,
La versul printre versuri ruginit...*

*Mă las în voia unui zbor tembel
Și bat din aripi să nu cad pe gând,
De urcă-n noapte miezul de pământ,
Am să cobor și eu, în zori, cu el.*

*Și n-am să știu ce-aș vrea să nu mai știu...
E vid sub nori și moare timpu-n noi,
Sintagmele îngheață-n mușuroi,
Și gândul bate toba a pustiu.*

*De-atât zăpor de foc, mă las să curg
Spre rugul ce răsare din amurg.*

*București,
22 martie 2014*

SENS IREAL

*Nu știu nimic din ce-aș putea să știu,
Nu vreau nimic din ce-aș putea să vreau,
Nu iau nimic din ce-aș putea să dau,
Nu dau nimic din ce-aș putea să iau,
Nu-mi sunt nimic din ce-aș putea să-mi fiu.*

*Nu sunt nici cel care am fost cândva,
Și nici nu vreau să știu c-am fost un rol,
Un plin prea plin, un gol prea gol de gol,
Un zori de zi, o ploaie cu nămol,
Adverb pierdut, prin verbe, undeva.*

*Nu știu de pot să fiu ce-aș vrea să-mi fiu,
Nici de e cert tot ce mai cred că-i cert,
Nu vreau să cred că certu-i doar incert,
Un timp ce poartă-n spațiul său deșert
Un plin pierdut într-un prea-plin pustiu.*

*Sunt ce nu sunt și nu pot fi ce-aș vrea,
Nici ce n-aș vrea să văd că n-am văzut
În spațiul curb în care m-am născut,
C-un grad în plus de dor pe-un azimut,
Pe care-am mers o viață-n viața mea.*

Gheorghe Văduva

---

*...Un spațiul curb, un câmp suit pe-un deal,
Pustiu de lumi pierdute-ntr-un ocean,
Un val ce se curbează la liman,
Sau poate doar un paradox uman
Ce-aduce-n clipă sensul ireal.*

*București,
01 mai 2014*

TREABA CE DE TREABĂ-ÎNTREABĂ

Când n-ai treabă-întrebi de treabă, când ai treabă faci ce-ai treabă,

*Unul doar se află-n treabă, cel cu treabă se spetește,
Treaba-i treabă când e treabă, altfel, altfel se numește:
Vâsc ce-acoperă copacul, treabă ce de treabă-întreabă.*

*Dar, când ai prea multă treabă, nu mai știi ce se mai poate,
Faci din noapte zi de muncă și din ziuă schimb de noapte,
Nu mai are timpul margini și nici plopul mere coapte,
Unii nu mai pot de bine, alții se târăsc pe coate.*

*Coate goale, coate pline, mâini muncite, mâini fardate,
Ochi striviți de osteneală, ochi cu gene mângălite,
Creiere încenușate în sinapse ponosite,
Flori târâte prin noroaie și closete parfumate...*

*Ăsta-i târgul din cetate, când cetatea-n lume tace,
Vocea nopții-i doar o pată dintr-o stea strălucitoare,
Toate treburile lumii sunt ca apa din izvoare:
Foarte limpezi la-începuturi, foarte tulburi în băltoace.*

*Unii doar se află-n treabă, dar de treabă nu le pasă,
Alții caută-n gunoaie și trăiesc de azi pe mâine,
Cei mai mulți robesc la alții, pentru-un colț sărac de pâine,
Și adorm pe colțul mesei, când ajung, târziu, acasă.*

*Treaba lumii e ca vorba care spune c-are treabă,
Sau ca arta lui Socrate, ca să afle și să vadă...
Sunt și treburi ce nu-întreabă, tac ca salcia-n livadă,
Treaba-i treabă când e treabă, nu când doar de treabă-întreabă*

*București,
20 februarie 2014*

TRECERE...

*Trec prin gândurile mele
Umbre și lumini pătate,
Ani și clipe eșuate,
Amăgiri și nopți rebele.*

*E prea mult de când sunt viață,
Prea puțin de când sunt noapte
Cu parfum de vremuri coapte
Și cu ger pe dimineață.*

*Zi senină, fără soare,
Munții cu-nzăpeziri cât zarea,
Alb geros ce-ngheață marea
Cer ce-ți tremură-n picioare...*

*Alb pe jos, cenușă-n ceruri,
Creste reci, ca o custură...
Car, cu sufletul la gură,
Un pietroi pe munți de geruri.*

*E o piatră din cuvinte,
Foarte grea și foarte cultă,
Lustruită-n vorba multă,
Ca un creier fără minte...*

*Las pietroiul la răscruce,
Vis în alb să fie pace,
Îmi fac pat din crengi sărace
Și mă duc unde m-o duce.*

*În iglu, c-o lumânare,
Fac lumină-n pragul sorții,
Și căldură-n albul nopții
Pentru clipa-mi de visare.*

*Dorm în sac ca bebelușul,
Pe un pat făcut din doruri,
Cred în piscuri și-n simboluri...
Mâine, voi relua urcușul.*

*...Am visat să duc pietroiul
Ce mă leagă de cuvinte,
Într-un pisc întreg la minte,
Sus, pe Muntele Negoiiul.*

*De s-o prăbuși la vale –
Piscu-i pisc, nu vrea povară –,
Am să-l car a doua oară
Pe-un alt pisc, pe-aceeași cale...*

*Dar s-o termina și jocul,
N-or mai fi pe munți pietroaie,
Nici spinări să se-încovoie
Sub idei ce-și schimbă locul.*

*Gându-i mult prea gol de viață
Și-s idei tot mai puține,
Două pleacă, una vine,
Iar a patra-n vorbe-îngheață.*

*Dar când albul o să piară,
În poeme dezghețate,
Sus, pe creste-îndepărtate,
Va fi iar, prin iarnă, vară.*

*București,
03 februarie 2014*

TU SĂ-MI RĂSARI, ÎN ZORI, CUVÂNTUL...

*Rămâi așa cum ești acum,
Un infinit crescut pe-o floare
Și-o floare scrisă pe-o ninsoare
Din ierni ce nu mai ning nicicum.*

*În gânduri nu mai sunt minuni,
Pe munți cresc umbre de zăpezi,
Îi alb pe creste și-n livezi,
Se stinge focul prin tăciuni.*

*Cad ploi de gheață pe pământ,
Se schimbă tot, și toate dor,
Îngheață apa la izvor
Și frunza tremură-n cuvânt...*

*Dar tu rămâi așa mereu,
O clipă fără de durată
Dintr-o poveste-adevărată,
Pe-un nesfârșit din gândul meu.*

*O floare fără ierni și veri,
Pe-acel cuvânt atunci nespus,
Pe acel nor ce-n nori s-a dus,
Precum cuvintele-n tăceri.*

OCHII TOAMNEI

---

*Și chiar de se va duce gândul,
Cum se duc toate când se duc,
Și eu voi fi un dor uituc,
Tu să-mi răsari în zori Cuvântul.*

*București,
11 martie 2014*

UNIVERSUL N-ARE MARGINI...

*Am cules nemărginirea și-am făcut din ea o floare,
Încă-o stea pe cerul vieții, o scânteie-n infinit,
Cum sunt stelele în lume: se aprind, la asfințit,
Și se sting în zori de ziuă, ca un fulg privit de soare.*

*În mirabila lumină, crește-un strop de-întunecare,
Cerule n-are loc de casă, case sunt doar pe Pământ,
Vorba ce la cer se-nalță se curbează în Cuvânt,
Universul n-are umbre, ci doar porți nelineare.*

*Se deschid în toiul vremii și se-închid, când vremea trece,
Hăuri cu parfum de stele, stele ce coboară-n hău,
Gândul plin de plinătate se întoarce-n golul său,
Polul Nord o ia la goană, soarele-l privește rece.*

*Umblă fluturii prin haos, vântu-n vânt se-adăposteste,
Bat din aripi când e soare, când e noapte, cad din zbor,
Caută orbiți lumina și-n lumina nopții mor,
Cum mor mugurii pe ramuri, când lumina-i părăsește.*

*Universul joacă tare, toți atomii-s în alertă,
Bat ca tâmpii în celule, simpli luptători de rând,
Câte unul evadează, neuron golit de gând,
Și se-întoarce fără viață în lumina sa inertă.*

*N-am idee ce se-întâmplă, nici virtuți, nici paradigme,
Toți se vor ce nu se poate și nu pot ce cred că vor,
Cel ce poate-i doar o farsă, ideal pe-un gând de nor,
Ce acoperă lumina și se-întunecă-n enigme.*

*Universul scrie versuri, ca un rege melancolic,
Toată lumea-i astăzi plină, straturi-straturi, de idei,
Existență-n foi de ceapă, densă doar în centrul ei,
De la durul miez fierbinte la un aer cosmogonic.*

*Oamenii se iau la harță pe soluții complicate,
Unii-și schimbă doar frecvența, ca să fie ce nu sunt,
Și apar, în văzul lumii, feți frumoși sau mori de vânt,
Alții bat în piuă apa s-o transforme-n demnitate.*

*Mărginirea-i doar o stare cu valori predefinite,
Omul n-are-un loc în soare, soarele nu este pom,
Pomii lumii-s plini de fructe, însă fructele nu-s om,
Universul n-are margini, nici idei nemărginite.*

*București,
10 martie 2014*

VIORI...

*E-o vorbă veche pe pământ:
Să dai cu oiștea într-un gard;
Iar când n-ai gard, nici bulevard,
Să dai cu oiștea în... cuvânt...*

*Când n-ai izvor, ești frunză-n vânt,
Plutești ca gândul rătăcit
Între sfârșit și nesfârșit,
Între iluzii și cuvânt.*

*Nu poți să faci la car proțap,
Când n-ai topor, nici fereastrău,
Nu poți fi brad, când ești dudău,
Nici înțelept, când nu ai cap.*

*Să care Polul Nord sub duș,
Nu-i place unui sloi cu cap
Și nici viorilor, când tac,
Că n-au sacăz pentru arcuș...*

*Dar eu mai cred în ce-am crezut,
Când adormeam printre viori,
Și mă trezeam apus în zori,
Cu-același vis de zbor căzut...*

*Aș vrea să plec din nou la drum,
Să caut iar ce-am căutat:
Un strop din anii ce-au zburat
Ca o secundă de parfum.*

*Dar, de-ai plecat, ești bun plecat,
Acolo unde vrei să poți
Să scapi de farsori și de hoți,
Dar să rămâi cu ce-ai furat...*

*De fapt, rămâi cu ce-ai rămas,
Ce ți-ai furat nu ți-e de-ajuns,
Nu-i nici prea lesne de ascuns,
Ci doar o altă notă-n glas...*

*C-așa sunt eu, un chip de lut,
Am tot ce n-am și n-am ce am,
Un vis, o umbră și-un balsam
Și toată lista cu ce-am vrut,*

*Cu ce-am făcut, cu ce-am ratat,
Cu ce-am dorit, cu ce-am ascuns,
Cu ce-am cules, cu ce-am pătruns,
Cu ce-am pierdut, cu ce-am uitat.*

*Am, azi, nevoie de-un nou jug,
De-un car cu osii și-un proțap,
De-un pâlț de umbre fără cap,
Și de mult jar să-l pun pe rug...*

*De nu-i de-ajuns, aș vrea să pot,
Să fiu din nou în locul meu,
Să fac ce-aș face iarăși eu,
Când în nimic se află tot,*

*S-ascult de glasul celor muți,
S-adun, în iarnă, flori de soc,
Să-mi pun pe lună-un cozoroc,
Din ce-am greșit, să-mi fac virtuți...,*

*Din soare-un jar de rug polar,
Din noaptea grea un miez de zi,
Din ce n-am fot, ce mi-aș dori,
Din infinit un calendar...,*

*Din seri, amurg pe dimineți,
Din viața mea, cămin de morți,
Din ochii mei fântâni la porți,
Din moartea mea, izvor de vieți...*

*Aș vrea s-ajung cioban la nori,
Pe cerul meu să-mi cresc pășuni,
Să vând ploaie la străbuni
Și din zăpezi să-mi fac viori...*

*Dar mi se-întâmplă uneori,
Când gardu-i vocea din zăpezi
Și albi sunt pomii prin livezi,
Să dau cu oiștea în viori...*

*București,
02 aprilie 2014*

VREMI...

*S-au dus lăstunii vorbei pe undeva să moară,
N-au cuiburi pe sub streșini, nici streșini pentru cuiburi;
Bat clopote de aur în baruri și în cluburi
Și trece Rubiconul un vânt pustiu de-afară...*

*Sunt voci ce-și umplu graiul cu vidul lor din minte
Și toți scaieții vorbei își fac din verb palate,
Degeaba vântul sacru în templul lor mai bate,
Că orice secătură ucide, azi, morminte.*

*E vremea unor vremi ce nu mai vor să treacă,
Ne stingem toți ca unul, dar oamenii sunt frunze,
Foșnesc, când bate vântul, sau fac mărunț din buze,
Când seva-i succulentă, iar casa lor săracă.*

*Trăim în vremi de umbre, cu gânduri răstignite,
Iar președinții țării au drept sufix pe „escu”,
Și toți nerozii gliei se cred, azi, Eminescu,
Și hămăie la viață cuvinte ruginite.*

*Pe scala de valori trec pumnul și tupeul,
Savanții-s slugi la șmecheri, iar fufile-s savante,
Dovleci cu nimb de iască, cartofi cu brilante
Și creiere spălate ce lustruiesc bombeul...*

*Nu poți să storci din ele nici ciori, nici ecuații,
Sunt creiere tembele, ca monștrii-n rațiune,
Un gol imens în țeste, șoșoni de-înțelepciune,
Ce-aduc în casa sorții slujirea unei nații.*

*Orăcăie pe posturi, sunt gata să-l sfâșie
Pe cel ce îndrăznește să-întrebe ce se-întâmplă,
Cuvintele cu pinteni îi pun pistolu-n tâmplă
Și Marele Dezastru zâmbește cu trufie...*

*...A fost o catastrofă și au murit, cu viață,
Doi oameni de valoare, doi pași pe-un drum de bine,
Dar țăntoșii Puterii se bat fără rușine,
În văzul națiunii, cu pumnii lor de gheață.*

*Nu sunt prea multe pierderi, cinci mai trăiesc din șapte,
Se-întâmplă, spun tembelii, să cadă avioane...
Și ies senini la rampă, cu-aceleași vechi slogane,
Un car de argumente cu miez de oale sparte,*

*Și-ți pare rău de veacul când mai credeai în carte,
În oameni și destine, în cinste, în valoare,
În vorba înțeleaptă, în locul tău sub soare,
Căci, astăzi, toate-acesta sunt doar cuvinte moarte...*

*Dar omul este om și vremea este vreme,
Oricât ar fi de rea, tot, pân-la urmă, trece,
O apă, la izvor, e-întotdeauna rece,
Iar omul, de e-n viață, de viață nu se teme,*

*Ia farsorul de guler și dă cu el afară,
S-ajungă und-l-or duce lăuta lui de greier,
Mormanul de cuvinte și pata de pe creier
Și ochii lui de șmecher și de pungaș de țară.*

*E vremea când vampirii mai pot să sugă sânge,
Din trupul națiunii, robit la el acasă,
Ce suferă-n tăcere de rana ce-l apasă,
Dar a venit momentul să spunem toți: Ajunge!*

*București,
05 februarie 2014*

ZIUA ȘI NOAPTEA...

*Sunt zile ce-aspiră la nopțile lor,
Și nopți ce se poartă cum zilele vor,
Oamenii, noaptea, la ziuă visează,
Ziua de mâine în vise-înnoptează.*

*Gândul de noapte se trece în vis,
Visul e gândul de noapte descris,
Aleargă prin clipe, se pierde-n durată,
Ajunge la ziuă ca vorba-înnoptată.*

*Și vorba de-acolo, din neguri de gând,
Se-întoarce, ca apa, din nou, pe pământ,
Se trece în rouă, se spală cu soare,
Se-agită ca fluviul când dă de vâltoare*

*Și pleacă în lume în stropi ce rămân,
O mie sunt slugă, doar unu-i stăpân,
Pisicile, noaptea, sunt toate doar negre,
Iar negru-i esența din neguri întegre...*

*Când ziua apune prin lacrimi de ploi,
Lumina din soare devine pietroi,
Și-începe procesul de care pe care,
Lumină pe noapte sau umbră pe soare?!*

*Depun mărturie la curtea cu juri,
Pietroiul ce tace atunci când l-înjuri,
Și hoțul ce țipă când altul îl fură,
Și vorba-înțeleaptă ce rabdă și-îndură.*

*Instanța așteaptă o vorbă de sus,
Un semn de la Domnul, un soare apus...
Ar vrea să condamne la ziuă o noapte,
Dar noaptea-i ca ziua cu dinții de lapte...*

*Când ziua-i ca noaptea și noaptea e zi,
Se lasă-înserarea pe verbul a fi.*

*București,
17 aprilie 2014*

ANCORARE

*În fiecare gând e-o altă zi
Din scurtul drum al vieții către moarte,
În fiecare zi este-un alt gând,
Prin care viața-n gânduri se împarte
Și lumea de lumină se desparte,
Ca cerul înserării de pământ,
Ca ochiul de minunea „a privi”,
Tăcând.*

*În fiecare om este-un alt gând,
Din lumea lui de tâmpole și de gânduri,
Cum e copacul desfrunzit și gol,
Când nu-i mai vine seva din pământuri,
Și cum e timpu-n lumea lui de timpuri,
Când spațiul se curbează în nămol
Și cerul se coboară pe pământ,
În gol.*

*În fiecare timp este-un alt drum
Prin spațiul rostuit pe-o frunză-n vânt,
Un drum ce răvășește norii lumii,
Când cade ploaia vorbei pe pământ,
Și gândul se rodește prin cuvânt,
Ca focul care-și murmură tăciunii
Prin vatra care-și trece-n stâlpi de fum
Tăciunii...*

*În fiecare om există-un ceas
De lume spațiată-n anotimpuri,*

---

*În fiecare vers trăiește-un ton
Pe-o strună cu fiori și labirinturi,
Un mit ce-și duce veacul printre mituri,
O placă sub un ac de gramofon,
Un murmur dintr-o lume fără glas
De om...*

*În fiecare viu trăiește-un mort,
Căci morții lumii-au fost odată vii,
Se trece toamna din culori în ploi,
Câmpiile mănoase sunt pustii
Și frunzele pădurii cenușii,
Cum este-adesea sufletul din noi,
Când ard pe rug catargele din port
În vii.*

*Și suntem toți, pe rând, în fiecare,
Venire, ancorare și plecare...*

*București,
26 iunie 2014*

O CLIPĂ DE NIMIC DIN UNIVERS

*M-alung adesea undeva-ntr-un crâng
Și-mi las orașul stins, cu ochii-n soare,
M-ascund de el prin frunze, la răcoare,
Când munții ard și pietrele se frâng.*

*E toamnă-n crâng și vară-n asfințit,
Aș vrea să urc spre zori cu Carul Mare,
Să duc spre cer, prin stele căzătoare,
Un vis în noaptea gândului gândit...*

*Nu am nici sens, nici margine, nici drum...
O altă lume trece azi în lume,
O lume ce se cheamă anti-lume,
Iar tot ce-a fost e astăzi foc și scrum...*

*E-o lume care arde tot pe rug,
Ce vrea să fie nu doar paralelă,
Ci unică, stăpână și rebelă,
Cu oameni care neagă și distrug...*

*Coralii ard, meduzele foșnesc,
Când morsele le caută sub valuri,
Se sting pe rug idei și idealuri,
Iar norii peste viață se-mbulzesc.*

*Și fug de ei, la umbră să m-ascund,
Căci după ploaie-adesea vine soare,
Lumină orbitoare și dogoare,
Și-n alte hăuri sumbre mă scufund...*

*În crâng, copacii lumii stau pe gând,
La poala lor nici iarba nu mai crește,
Iar frunza ce-i căzută putrezește,
În așteptarea alteia la rând.*

*Dar eu nu sunt copac, nici frunza lor,
Ci doar un gând ce-și caută o zare,
Depart de o lume muritoare...
Și-n umbra lor mă simt nemuritor...*

*Iar de-am să mor, voi fi precum un vers
Rescris pe-un ideal de clorofilă,
Precum un gând ce-a scrijelit pe-o filă
O clipă de nimic din Univers.*

*București,
29 iulie 2014*

PE OCHIUL MEU S-A-NSEINAT O STEA...

*...Pe ochiul meu s-a mâzgălit o pată
Căci pe retină-a apărut un nor,
Mi-e greu să cred c-aș mai putea să zbor,
Dar mai ales să fiu ce-am fost odată...*

*Povestea-i foarte simplă și banală,
Cum sunt mai toate care sunt și-au fost,
Căci totu-n lumea asta are-un rost,
Un fel de-a fi, un sens, o socoteală...*

.....

*...Voiam un cristalin să văd mai bine,
Al meu s-a-mbătrânit și-i mai opac,
Și am făcut ce-a trebuit să fac
Și ce-am crezut că-i bine pentru mine.*

*Știam deja că treaba-i necesară
Și m-am decis să nu mai stau pe gând,
Vedeam deja ce n-am văzut nicicând:
Speranța-ntr-o lentilă oculară...*

*... Și cei ce știu s-au strâns în ochiul meu,
Mi-au spus că văd aproape mai nimic
Cu ochiul drept; cu stângul doar un pic...
Dar și cu-acela foarte, foarte greu....*

*M-am cam mirat de-acele aparate –
E drept, c-un ochi vedeam cam cenușiu –,
Dar celălalt mi-era un suflet viu,
Vedeam cu el aproape și departe...*

*Știam că nu-i o treabă complicată,
Transplantul de cristal-i un risc minor,
E simplu, la-ndemână, și ușor...,
Un sfert de ceas, și vezi ca altădată.*

*Văzut-am pe youtube cam cum se face,
M-am prins și eu cu gându-n microscop,
Securea îndoielii s-o îngrop
Și toată teama mea s-o las în pace...*

*Eram convins că sunt pe mâini perfecte,
M-am dus senin și brav la operat,
Și-a fost mai mult decât am calculat,
Din unghiuri delicate și corecte.*

*...Un doctor face totul ca la carte,
Îmi spune cam ce face, eu răspund,
În liniște și-ncredere m-afund
Și gândul meu se duce mai departe...*

*Cristalul vechi se sparge și dispare
Și se extrage cât ai zice „ochi” –,
O, Doamne, să nu-mi fie de deochi! –,
Iar altul îi ia locul ca o floare.*

*Cristalul natural s-a dus în zare
Și-n locul lui mi-au pus multifocal,
M-am bucurat de noul meu cristal
Și am sperat că noru-mi va fi soare.*

...Dar noaptea m-a izbit un cer de stele
În ochiul operat, sub pansament,
Spectacol colosal, ca-n Parlament,
Când sar scânteii din războiri tembele.

Eram ca-ntr-un adânc țâșnit afară,
De fapt, tot ce vedeam era coșmar,
Într-n nesomn cu ochiul nins cu jar,
Și-n zori, speram ca totul să dispară.

Am așteptat ca ziua să revină,
Să scap de vis, de stele, de fiori,
Să ies din ploaia plină de culori,
Să văd din nou în ochiul meu lumină...

Când s-a ivit un colț de dimineață,
Un rezident m-a ascultat atent,
M-a dezlegat încet de pansament...
Dar ochiul drept vedea... o simplă ceață...

El n-a crezut că tot ce-i spun se poate...
Ar trebui să văd ca-n ideal,
RoStaru-acesta-i foarte special...
Și-i spun din nou ce s-a-ntâmplat azi-noapte...

Și m-a privit la microscop îndată,
Mi-a spus că totul pare minunat,
Cristalu-i foarte bine așezat,
Iar ochiul meu ar trebui să vadă...

Dar, totuși, pe retina mea bătrână,
E parc-un punct, dacă privești atent,
Și-ar trebui, desigur, tratament,
Pe care mi-l vor pune la-ndemână...

*Și m-am întors să mă repun în zgardă,
Pe patul meu cu stele de planton,
Să mai aștept o vreme în salon,
Ca doctorul cel mare să mă vadă.*

*Și m-a chemat cam pe la ora zece,
Dar s-a oprit tăcut și-înmărmurit,
Când punctul pe retină-mi l-a zărit,
Și m-a privit cu ochi uimit și rece...*

*...Aveam un cheag de sânge pe retină,
Ajuns acolo cine știe cum,
Ca o scânteie pe un nor de fum,
Ca norul pe un cer de zi senină...*

*Există, spune el, o procedură,
De reușită-n termen ideal,
De șase ore într-un timp real...
De-am fi avut o astfel de cultură...*

*Dar nimeni n-a știut ce-o să se-ntâmples,
Sunt cazuri rare, n-ai vreun monitor,
Și nici nu poți să fii clarvăzător
Să știi cum urcă sângele spre tâmples...*

*...Dar s-a trecut rapid la procedură,
La zece ore, poate și mai mult,
Și gându-mi bate-n tâmples să-l ascult,
Într-un poem cu palme peste gură...*

*Un standard agresiv, pansări, transfuzii,
Injecții dureroase, -ncurajări,
Și-un gând ce nu ajunge nicăieri
Decât în labirinturi și confuzii...*

*Mă tem de cer, de vise, de coșmare,
De trupul meu ce-a fost cândva de fier,
De tot ce știu, de tot ce nu mai sper,
Dar mai ales de stele căzătoare...*

*...Voi fi și eu ce-am fost de când mă știu,
Cuvânt prea-plin de ce-o mai fi cuvânt,
Dar sunt prea gol de-un suflet plin de vânt
Și nu mai pot să fiu ce-aș vrea să fiu.*

*Nu-i vina nimănui, așa se speră,
În fiecare om e-un infinit,
Un spațiu plin, un gol nemărginit.
Un ochi pe rug, un altu-n stratosferă...*

*...Simt mâna-i delicată, ochiu-mi plânge,
Un doctor e un înger pe pământ,
E-o muzică ce trece în cuvânt
Ca un balsam în sufletul din sânge...*

*Aș vrea să cred că pot să fiu ce-am fost,
Un gând frumos, un om, un alpinist,
Un ochi deschis, un dor, un altruist,
Un fost soldat aflat și azi la post.*

*Mai cred și-acum în soare și-n lumină,
Iar pata-mi de pe ochi s-a micșorat,
Ca norii ninși cu soare peste sat.
Când trece dimineața-n zi senină...*

*Mă rog la timp, la umbre, la retină,
Cu ochiul stâng îl strâng la piept pe-l drept,
Căci unu-i bun, iar altu-i înțelept
Și sper să fie iar, în ei, lumină...*

*Pe-un ochi de-al meu s-a cuibărit o pată,
Da-n miezul ei, se cresc, pe rând, lumini,
Cum crește seva vieții-n rădăcini
Și dragostea-ntr-o inimă curată.*

*Alerg pe gând, mă cațăr pe cuvinte,
Sunt totuși mulțumit că pot vedea,
În ochiu-mi trist s-a-nseninat o stea
Și drumu-mi cheamă pașii înainte...*

*E mult ce sper, dar cred că s-ar putea
Să fie iarăși soare-n viața mea...*

București, 18 august 2014

<http://gheorghevaduva.ro/Versuri.html>

COPACUL MEU CU FRUNZE PONOSITE...

*Copacul meu cu frunze ponosite
Umbrește cerul plin de nori și ploi,
Se umple toga sorții cu noroi,
Prin toamnele de doruri răvășite.*

*Trec vânturi seci prin inimi înghețate,
Recad pe gând iluzii și fiori,
Se-aprind salcâmi-n mugurit de zori
Și sună-alarma-n turnul din cetate.*

*E mult prea nor pe cerul plumburiu,
Alertă, prin livezile de vânt,
De ploaie albă, gheață și cuvânt,
De dor mărunt și suflet cenușiu.*

*Alerg spre zid, la postul meu de câine,
Sunt gata să mă lupt c-un hoț de cer,
Cu oastea lui de vorbe și mister,
Cu iarna grea, cu haita lui de mâine.*

*N-am leacuri pentru vorbele de gheață,
Nici pungi de foc pentru vreun gând pe jar,
Ci doar plaivaz pentru-un poet amar,
Să scrie-un vers pe un pustiu de viață.*

OCHII TOAMNEI

---

*Un vers în alb, prin stoluri de cuvinte,
E toamnă-n crâng, copacul meu e gol,
Pe ulița cu vorbe-i mult nămol,
Dar drumul sorții merge înainte.*

*București,
07 septembrie 2014*

VĂZ

*Să-l poți vedea pe altul e mult prea dificil,
Înseamnă să-l știi bine cu tot ce are-n minte,
Să scoți esențe limpezi din mlaștini de cuvinte,
Să fi cu el, în toate, prezent, atent, subtil.*

*Nu vezi ce nu se vede, n-ajungi, de n-ai plecat,
În toate-i o măsură, în tot se strâng de toate,
E bine ca în viață să știi să dai din coate,
Iar stelele-au lumină, atunci când s-a-înnoptat.*

*E-n toate-o aparență, realu-i ireal,
Ești doar cum te văd alții și alții-s cum ești tu;
Nu-s umbre fără-de soare, nici Da de n-ar fi Nu,
Nu treci prin jungla lumii, de n-ai un ideal.*

*Cunoști ce se cunoaște și știi ce-ai cunoscut,
În lumea infinită-s atâtea lumi finite,
În orice mărginire sunt zări nemărginite,
Îl poți vedea pe altul, când tu vei fi văzut.*

*București,
23 iunie 2014*

OMUL-OM

*Hades n-are-acces în cer
Și nici îngerii-n infern,
Ce-i ca clipa nu-i etern,
Soarele nu-i pol de ger.*

*Vorba-i vorbă când o spui,
E ca timpu-n viața ta,
Ca încrederea-ntr-o stea
Și ca omu-n lumea lui.*

*Asta-i lumea-n care vrem,
Să trăim din nou normal
În real și ideal,
Cum dorim și cum putem.*

*Șanse sunt așa cum sunt,
Toate, între da și nu,
Între eu, noi toți și tu,
Între ceruri și pământ.*

*Undeva, pe-un fir de vânt,
Ancorat pe-un anti nom,
Omul-om rămâne om
Și cuvântul lucru sfânt.*

*București,
16 iunie 2014*

PENTRU UN PREZIDENT...

*Stilat, gomos și pus la patru ace,
Șiret, încheliat și arțăgos,
Dar și servil, umil și unsuros,
El face tot ce face când nu tace...*

*Un ins ce știe doar atât cât știe,
Dar îndeajuns de băutor cu har,
Ce pune whisky-n gheața din pahar,
Ca apa-ntr-un ocean de păpădie...*

*Atent la tot, modest ca o flașnetă,
Rasat ca majordomu-înnobilat,
Ce stinge seara lampa la palat,
Când cade luna-n apa din chiuvetă...*

*Ajuns pe tron sau undeva pe soare,
Stăpân al lumii ca un rege got,
C-un fals mandat furat cinstit la vot,
Clamează era lui distrugătoare...*

*Apare-n lume ca o piață rară,
C-un ochi la el, cu altul sus, pe cer,
Scufundă-n vorba lui de temnicer
Un neam frumos, ce-a fost cândva o țară...*

*E plin de el, de rele, de gunoaie,
De tot ce-aruncă viața pe maidan;
Rânjind mefistofelic pe ecran,
Tărăște totul, totul prin noroaie...*

*... V-am tras-o! -și spune-n barbă și zâmbește...
În urma lui se iscă un calvar,
O țară-întreagă întră-ntr-un coșmar,
Iar el un alt scenariu plăsmuiește...*

*Un joc pervers cu sumă fabuloasă...
Politic, Prezidentu-i protejat,
Un pamfletar, ca musca la arat,
Ce seamănă o boală păcătoasă...*

*... Ceilalți se strâng degrabă-n ambuscadă,
Îl iau la rost pe cel ce-a spus ce-a spus,
Iar josul se coboară iar în sus
Cu tot gunoiul lumii la paradă...*

*Și toți se bat cu vorba lor de iască,
Spionii, nespionii, candidații,
Și toți se-înjură cum se-înjură frații,
Când vor să-împartă casa părintească...*

*Sunt toți bogați, căci țara-i încă mare,
Și are pentru toți câte-un cadou,
Căci fiecare cere-n stilul său
Un lac, un crâng, o vilă-încăpătoare...*

*Un talmeș-balmeș, toate sunt surcele,
Puterea e o miză cu mult risc,
În orice vale-i un posibil pisc
Și toate sunt ca frunzele tembele...*

*În toiul bătăliei, intră-n stele
Un DeNeA, anticorupt, rapid,
Și toate stăvilarele se-închid,
Căci se deschid dosare foarte grele...*

*Se potrivește totul, de departe,
Justiția e oarbă, ca un orb,
Sau ca un mort cu ochii scoși de-un corb,
Dar, mai precis, ca musca pe o carte...*

*Sunt și aici, ca peste tot, de toate,
Justiția-i prezentă la moment,
Așa cum e alesu-n Parlament,
Când legile se cer, în plen, votate...*

*Stilați sau nu, zâmbind ca o paiată,
Ecranele sunt pline de ei, toți,
De domni, de farsori, de cinstiți, de hoți,
De tot ce-i om politic, azi, în piață...*

*E-atât de multă junglă pe moșie...,
Sunt prea puțini cei ce mai poartă frac
Și tot mai mulți cei c-un joben de drac,
Care transformă viața-n cârdășie.*

*Politica-i o greață prea fierbinte,
Cu sfinți, cu hoți, cu vorbe din belșug,
Dar și cu boi care mai trag în jug,
Ca noi s-avem din nou un Președinte.*

*Gheorghe Văduva,
București, 22 octombrie 2014*

CUIBURI ȘI NORI

*Se lasă înc-o toamnă peste viață,
Foșnesc pe dealuri frunze seci de nuc,
Pe cer cad nori, iar norii-n nori se duc
Și visele-și dorm somnu-n dimineață.*

*E-n tot ce-a fost o zare cenușie
Și suie bruma-n iarba de pe deal,
Se stinge-n gând un treacăt ideal,
Ce-i bun trecut nu va mai fi să fie...*

*Și norii ard, iar alții vin într-una,
E toamnă iar sub cerul plin de flori
Și casele se prind de căpriori
Cum fac, când vine toamna, totdeauna.*

*Pe ramuri-s cuiburi vechi și părăsite
Și nu mai cântă frunzele în vânt,
Căci toate sunt căzute la pământ,
Tăcute, părăsite, ruginite...*

*Prin cuiburi, printre ramuri, trece vântul,
Căci păsările verii au plecat,
Și-n locul lor tristețea s-a lăsat
Ca vorba ce ascunde-n ea cuvântul...*

*Doar oamenii mai cred că este timpul
Să-și spună că au totul în hambar,
Că n-au muncit o vară în zadar,
Că-n toamnă se încheie anotimpul...*

*Au tras din greu, dar au ajuns acasă,
Cu car, cu boi, cu vorbe, cu tăceri...
Ei n-or să plece-n toamnă nicăieri,
De-i vreme rea, ori bună, ori ploioasă...*

*În cuibul lor, vor face focu-n casă,
Vor bea o țuică fiartă și un vin,
Vor sta la taină cu un bun vecin,
Cu viața loc, cu lumea lor frumoasă...*

*Vor da la vite, vor râni zăpada,
Și s-or gândi din nou la ce va fi,
Când colțul ierbii iarăși s-o ivi
Și va ieși de sub omăt ograda...*

.....

*...Așa a fost în vremea de-altădată,
Când ei erau, la casa lor, stăpâni,
Când oamenii credeau în rădăcini
Și-n viața lor cinstită și curată,*

*În casa lor cu vatră și corlată,
Se prelungeau, prin ani, din tată-n fiu,
Și nu vuia prin hornuri a pustiu,
Căci casa era plină și bogată...*

*...Dar omul e ca fânul bun de coasă,
Se lasă prins de altul și tăiat,
Sperând să aibă-n carul îndesat
Un loc mai bun, o viață mai frumoasă.*

*Când prinde fulgi, prin lume își ia zborul,
Vrea haine noi, de toate și mulți bani
Și nu tăcerea vechilor țărani,
Care-au trudit cu viața lor ogorul...*

*...S-au dus acele vremi, e-o altă viață,
O lume fără cuiburi, fără dor,
O urbe ce-și trăiește șansa-n zbor,
Ca visul cu luceferii de piață...*

*A fi, azi, om, înseamnă mult mai multe,
Înseamnă să ai faimă, să ai bani,
Să te-împrumuți, pentru cinci mii de ani,
La toți acei ce vor să te ajute.*

*Dar ai zburat și asta-i ce contreză,
Din cuibul tău te-ai dus în cuibul lor;
A fi, azi, om, înseamnă-a fi dator...
O viață-întregă, tot se decontează...*

*Și bați acum, stingher, la altă poartă,
Un vis târziu rămas rătăcitor;
Căci omul, azi, e doar un nor dator
La viață, la imperii și la soartă...*

*Dar norii grei sunt cuiburi pentru ape,
Ce trec prin vânt ca oamenii prin ploi,
Ocean pe-un cer crescut pe-un cuib din noi,
O apă-n care apa să se-adape...*

*E-atât amurg prin cuiburi și prin nori,
Căci viața însăși pare-a fi din flori...*

București, 09 noiembrie 2014

OCHII TOAMNEI...

*În văzul meu, o toamnă are ochi de seară,
Căci toamna este-o umbră dintr-un timp color,
Când ploaia și-îndoiala trec pe rând în dor,
Cum trece-n seară-o zi, ca-n zori să vină iară...*

*Final de zi, final de an, final de tură...
O toamnă-i port-ecou la tot ce ai trăit,
La tot ce-ai vrut să ai, la tot ce-ai izbutit,
Ca trecerea în vis să-ți fie pe măsură...*

*Un an, ca și o zi, se trece-n an prin noapte,
Iar iarna, pentru an, e noaptea lui de drept,
O verigă-într-un lanț, un alb pe-un alb perfect,
Fluid în spectrul pur și murmur peste șoapte...*

*În toamnă, toate dor: și dealuri și ponoare,
Culorile se-adună în esența lor
Și cad pe gând, ca frunzele din zbor,
Când bate-un vânt prelung prin poarta-i dinspre soare...*

*Sunt gol, precum e toamna, când florile sunt scrum,
Zâmbesc, bătrân și trist, la umbre și la timp,
Final prelung de zi, de vară, de-anotimp,
Palate de simboluri ce-s azi zidiri de fum...*

*O noapte-n alb, un somn pe rug, făr-de culoare,
Un val de munți, un pisc de gheață pe-un ocean...,
Dorm urme reci, de foste boabe, pe-un cocean,
Ecou bizar de voci din zări mistuitoare...*

*Final de zi, final de an, final de ață,
O toamnă-i purtător de vânt, de dor, de gând,
De tot ce-înseamnă astăzi lume pe pământ...,
Dar un final de noapte înseamnă dimineață.*

*În văzul meu, o toamnă are ochi de flori,
Ce văd, prin noaptea lumii, chipul ei din zori.*

*București,
16 noiembrie 2014*

TOAMNĂ ÎN ALB...

*De ce, în toamnă, arșița-încetează
Și viile-n fantasmă se cuprind,
Iar serile-n luceferi se aprind,
Când bruma pe izlaz se instalează?*

*De ce, în zori, ne-înmugurim cu seară,
Iar seara, peste noapte, crește-n zori,
Cum crește ziua primăverii-n flori,
Și toamna, printr-o iarnă,-n primăvară?*

*De ce, în toamnă, gându-i cenușiu
Și-adorm culori pe dealuri și-n livezi,
Când trece albul iernii în zăpezi,
Un alb frumos, dar rece și pustiu...?*

*Privim la iarnă-n plină zi de toamnă
Și-i ger pe-un rug aprins de nostalgii
Când ard în noi iubirile târzii...,
Dar Toamna-n ochii vieții este-o Doamnă...*

*De ce-i atât de-ales cuvântul „Doamnă”,
O vrajă ca o ancoră-n pridvor,
Privire caldă într-un ochi de dor,
Sau dor senin dintr-un parfum de toamnă?...*

OCHII TOAMNEI

---

*...O doamnă prea distinsă, prea aleasă,
De rang înalt, de dor cu dor brodat,
Fecioară albă dintr-un vis visat,
Ce-îmbracă-n iarnă albul de mireasă.*

*București,
18 noiembrie 2014*

NOAPTEA N-ARE UMBRE...

*Noaptea n-are umbre, cerul n-are soare,
Jos, e întuneric, sus, lumini stelare,
Ochii văd în negru, gândurile-s vise,
Sus, s-a stins lumina, jos, sunt uși închise.*

*Uit în somn de toate, dorm cum doarme viața,
Nu aștept nici seara și nici dimineața,
Sunt scutit de minte, sunt scutit de toate,
Este dreptul sacru ca să dormi în noapte.*

*Să n-ai nicio grijă, să nu-ți tulburi somnul,
Să visezi la multe, cum visează omul...,
Să devii luceafăr, să te uiți la stele,
Sau să-ți pui pe frunte una dintre ele...*

*Chiar de ești doar piatră, iar ea-i, poate, soare,
Nu contează asta, tu ești cel mai tare,
Noaptea îți dă dreptul să devii lumină
Și să ai de toate-n mintea ta puțină...*

*Să devii și altfel, cum ai dat la zaruri,
Visele din noapte-ți pot fi și coșmaruri,
Poți să-ți tulburi somnul să ajungi paiată,
Să devii cenușă sau morman de gheață,*

*Să te stingă focul, să te ardă apa,
Să te muște-un șarpe, să te tai cu sapa,
Să te scalzi în smoală, să te pierzi la zaruri,
Să cobori la ceruri, să răsari din valuri,*

*Să te faci vreo baltă fără pic de apă,
Unde niciodată nimeni nu se-adapă,
Să te cazi din lună, să ajungi epavă,
La un țărm de noapte pe-un ocean de lavă...*

*...Te salvează ceasul care-n zori te scoală,
Ca să mergi la muncă sau, târziu, la-școală,
Să câștigi o pâine sau să înveți carte,
Și să mergi ca omul, singur, mai departe...*

.....

*...Noaptea a trecut și nu mai am coșmaruri,
Ziua a venit și pot să ies din valuri,
Pare altă lume și alt tip de viață,
Soarele-i pe cer, afară-i dimineață.*

*Sunt din nou lumină, pot să merg pe stradă,
Să mă uit la umbre, umbra să mă vadă,
Să îmi fac proiecte, să visez la multe,
Și, în gura lumii, lumea să m-asculte.*

*Dar mă bate gândul s-o iau de la capăt,
Să le pun la toate un final și-un lacăt...
Viața e frumoasă, când ți-e ziua bună,
Dar preferi o noapte, când e doar minciună.*

*București,
19 noiembrie 2014*

ÎN NOAPTEA ALBĂ DE CRĂCIUN

*...În seara sfântă de Ajun,
Ne așezam, tăcuți, la masă...
Era plăcut și cald acasă,
În noaptea albă de Crăciun.*

*Și mama,-n vatra cu tăciuni,
Trăgea sub pirostie focul,
Scânteile duceau norocul
Pe coșul casei plin de lumi.*

*C-o stea din el, plecam și eu,
Cum pleacă-n cer o rugăciune,
Sperând la clipa de minune,
Ce-înseamnă-n viață Dumnezeu...*

*În zori de zi, o luam, de zor,
Cu steaua mea din jar culeasă,
S-ajung, prin sat, din nou, acasă,
Precum un mag pe-un drum de dor.*

*Credeam că vin din cer, de sus,
Să spun că steaua-n zori răsare,
Să duc prin case-o veste mare
Că s-a născut în noi Isus...*

*Mergeam prin zori ca un cuvânt
Ce se naște din casă-n casă,
Cu steaua magică culeasă
Din cer, cu focul din pământ.*

...Priveam în jar, cu ochi de gând,
Mă minunam la ce-o să fie,
Când vom ieși din pribegie
Și ne-om întoarce pe pământ...

...Dar steaua mea era doar semn,
Cules din vatra cu corlată,
Din lumea noastră, așezată
În case vechi, cu porți de lemn...

...Însă-a venit de-atunci un nor
Iar cerul nu mai arde-n stele,
Azi, sunt cu toate-ntre zăbrele
Și tot pământ-i orb de zbor...

...În noaptea sfântă de Crăciun,
Ajung din nou la noi acasă,
M-așez, târziu, pe-un strop de masă,
Prin ce-a fost ieri, cu ce-i acum...

.....
...Era tot ziua de Crăciun...,
Dar mama mea, demult murise,
Iar coșul casei, plin de vise,
Era acum morman de fum...

...Am să pornesc din nou la drum,
Dar casa noastră din răscruce,
S-a dus și numai poate duce
La ce-a fost ieri, prin ce-i acum...

...Mă pregătesc să plec din sat,
Când voi zări, în ochi, lumină,
Și când cocoșul, din grădină,
Va fi la primul lui mimat.

Am doar pe gând, din cer, o stea,
Cu mări de foc și flori de gheață,
Și-am s-o aștept, ca-n dimineață,
Să-apară iar în viața mea...

Dar, acea stea din timp s-a dus
Și-n zori de zi n-o să apară,
Să ducă-n lume-o veste rară...,
Căci a murit, în noi, Isus.

Drobeta Turnu Severin,
25 decembrie 2014

ÎN ALB...

*E iarnă-n gând și primăvară-n dor,
Coboară-n munți nămeții din câmpie,
E viscol peste liniștea pustie
Și-i vremea când durerile se dor.*

*Pe geam, în alb, ard mii și mii de flori,
În albul pur, ce-i pur se-înnobilează,
Iar ce-i murdar, în alb, se camuflează
Căci albul e sinteza din culori.*

*Privesc prin geam la cerul din tavan,
La tot ce-i sus și-n stele se măsoară,
Ca un apus ce-ar vrea să mai răsară
În prima de zi dintr-un final de an.*

*Sunt stele care ard sau doar clipesc,
În hăul ce se cheamă strălucire,
În margini care cresc nemărginire,
În ape ce în ape se-împlinesc...*

*Privesc prin geam și nu știu ce să fac,
E ziua-n care nu mai ai ce face,
Ce-i dus s-a dus și nu se mai întoarce,
Ce-i spus s-a spus, tăcerile se tac.*

*Privesc în alb la albul cel mai pur,
E liniște deplină-n calendare,
Și cad pe gând privirile solare,
Când totu-i plin de iarnă împrejur...*

*E alb în noaptea lumii din nămeți,
Și-n zorii ninși, cusuți cu fir de gheață,
Se torc în vers fuioarele de ceață,
Poeme-n alb brumate-n dimineți.*

*Și nu știu dacă anu-înseamnă an,
În sens că unul vine, altul trece,
Sau doar un duș în alb, de vreme rece,
Să pot ce nu mai pot, să am ce n-am.*

*În alb, e alb și-un strop de dor mărunț,
Ce trec prin noi ca vremea și ca viața,
Apar când vor; dispar când trece ața,
Și toate sunt mereu așa cum sunt.*

*E alb în alb, un alb semnat pe gând,
Un alb pe amintirile trecute,
Ce trec prin ani ca umbre neștiute,
Și-apar din nou ca ancore pe gând.*

*E ziua-n care-n alb, demult, duram
Aproapele de noi din depărtare,
Iar ce-i frumos în om, din nou, apare,
Însemn de cer senin din Noul An.*

*București,
31 decembrie 2014*

FRUMOASA IZA ESTE-N CER, ACUM...

*Frumoasa Izabella a murit...
S-a stins o stea-lumină dintr-un vis
Și Domnul încă-o poartă și-a deschis,
Ca să-i ureze Izei bun venit.*

*Dar Iza a plecat dintr-un palat
De viață, de iubire și de flori,
De luptă, de speranță și de zori,
În care a trăit și a visat.*

*Frumoasa Iza este-acum în cer
Un cer înnobilit c-o nouă stea,
Ce s-a aprins, în noapte, undeva,
Acolo, sus, într-un pridvor de ger.*

*Frumoasa Iza-i floarea din cuvânt,
Acolo unde-i astăzi casa sa,
Căci Iza noastră-i azi o nouă stea
Ce strălucește-n cer și pe pământ...*

*Era, în tot, un suflet generos,
Cristal uman, fuior de-înțelepciuni,
Din simplitate ea făcea minuni
Cu ochii ei, cu chipul ei frumos.*

*Trecea ca o lumină printre noi,
Însenina cuvântul plin de nori
Și-n orice piatră ea găsea comori
Și diamante-n glastră cu nevoi.*

*Era un înger tandru, ca un dor,
Vibra precum fiorul din viori,
Ca roua pe petalele din zori,
Ca lacrima de soare-ntr-un izvor...*

.....

*...Capela s-a umplut de-atâtea flori,
Și-n noaptea rece cu zăpezi și vânt,
Am înțeles că Iza, pe pământ,
E-o floare care va-nvia în zori...*

*...Acuma Iza-i floare printre flori,
Cu ochi de cer, cu visul ei frumos,
Cu harul ei prin lumi miraculos
De-a face soare, iarna, din ninsori...*

*În plină iarnă, cu ninsori și vânt,
Orașul s-a-nsorit când ea trecea,
Și toată lumea noastră o-nsoțea
Pe drumul ce-o desparte de pământ.*

*Frumoasa Iza este-n cer, acum,
Și-n fiecare dor, oriunde-or fi,
Cei dragi: un soț, părinți, colegi, copii
Vor fi vegheați de îngerul lor bun.*

*Drobeta Turnu Severin,
sâmbătă, 10 ianuarie 2015*

P.S.

*Sâmbătă, 10 ianuarie 2015, la ora 03.00 dimineața,
în capela Cimitirului Ortodox din Drobeta Turnu Severin, cu
câteva ore înaintea ceremonialului funerar, am avut senzația*

OCHII TOAMNEI

---

că Izabella a coborât de acolo, din sicriu, în fiecare petală și în fiecare floare din zecile de coroane și miile de flori care pardoseau încăperea tristă și rece. Și, dintr-odată, capela parcă s-a însuflețit. Fiecare floare purta parcă chipul și sufletul Izabellei, pentru că toate florile semănau cu ea, erau ca ea, așa cum și în casa ei, pereții, mobilierul, picturile și toate florile purtau sufletul, sensibilitatea și frumusețea acestui om minunat care, pe 4 martie 2015, ar fi împlinit 45 de ani...

Drum bun, Izabella!

Oriunde vei ajunge, toate cărările să-ți fie pline de lumină, de iubire și de flori!

**CA PĂMÂNTUL DE SUB BRAZDĂ, CA IUBIREA
DIN CUVINTE...**

Lui Mihai Eminescu

*Se vor strânge iar prin cluburi fanii tăi de gânduri multe,
Îți vor spune ce se coace de la Tisa pân-la Nistru,
Vei avea și vreo bifare pe-o agendă de ministru,
Și vreun critic te va spune cui va vrea să-l mai asculte.*

*Va fi frig sau poate ceață pe mormântul tău din lume,
Vremea e cam cum e lumea din pustiuri lungi de vreme,
Plină ochi de vorbe goale și-nțesată de dileme,
Ce deschid crevase albe „ce nimic nu au a spune...”*

*Însă toți vor spune multe, despre tine, despre toate,
Despre lumea poeziei încifrate sau rebele,
Despre greața din cuvinte, despre garduri cu zăbrele,
Despre tot ce azi există, despre tot ce azi se poate...*

*Alții își vor râde-n barbă sau vor hămăi discursuri,
Lăbărțând soios foneme generoase în vocale,
Ca să afle omenirea cât sunt ei de... tigve goale
Care umplu azi planeta, ca o apă fără cursuri.*

*Se vor face alegații și metafore cu stele,
„Să trăiască Eminescu!” se va rage dintr-o parte,
Se va intona o rugă-ngălbenită în vreo carte,
Cu tăcerea din cuvinte putrezită-n minți tembele.*

*Alții își vor face cruce, vor aprinde-o lumânare,
Îți vor spune iar Luceafăr, Geniu, Prinț, Poveste rară,
Vor sfida-înghețarea lumii, crezând iar că-i primăvară,
Vor spera că, după-o ceață, va urma o-înseninare.*

*Însă nimeni n-o să spună de-a fost ură ori iubire,
Cum de ai murit în viață, când de viață nu se moare,
Cin-te-a rupt dintr-o grădină, Eminescule, în floare,
Și-a te-a aruncat cu lauri printr-o moarte-n nemurire.*

*Uneori, când tai copacul, te gândești la rădăcină...
Dar, de aperi rădăcina, n-ai să poți tăia copacul,
Chiar de face multă umbră și-umple-n zbor de frunze
veacul,
Ca o datină ce moare într-o vreme ce-o să vină.*

*Cei ce-au fost atunci cu tine te-au lăsat să mori cu viață.
Un soldat de sacrificiu care cade pe cuvinte
Și de care națiunea își aduce-n zori aminte
Când în miezul alb de iarnă bate-un vânt de dimineață.*

*La mulți ani, Român din datini, crezu-ți merge înainte,
Chiar de unii n-or să creadă că mai au cu ei o țară,
Vremea noastră românească va-învia a mia oară,
Ca pământul de sub brazdă, ca iubirea din cuvinte.*

București, 15 ianuarie 2015

PĂDUREA NOASTRĂ DE CUVINTE

*Mă rog la Domnul cel de Sus
Să mă ferească de angoasă,
Când nu mai pot să spun ce-am spus,
În lumea asta păcătoasă.*

*Că nu știu, Doamne, să regret,
Tot ce crezusem înainte,
Trecând tăcut, încet, discret
Printr-o pădure de cuvinte.*

*Nu port cu mine vreun cuțit,
Când umblu noaptea prin pădure,
N-am vreun cuvânt de pedepsit,
Nici vreun plaivaz, nici vreo secure.*

*Nu vreau să cred ce-aș fi crezut,
Când poate-un dor o să mă cheme,
Să plâng copacii ce-au căzut,
Cu tomuri lungi de semanteme.*

*Și n-am să las, la poartă-n drum,
Foneme seci, livezi uscate,
Din care să refac, acum,
Copaci din vorbe adunate.*

*Dar tot mai sper că pot să spun
Că vorba-i o distinsă doamnă,
Ce-și umple ochii ei, acum,
Cu frunza vântului de toamnă...*

*Mă rog, pe rug, la tine, gând,
Să fii ce-ai fost: un gând cu minte
Și să prefaci, din nou, tăcând,
Pădurea noastră în cuvinte.*

*București,
01 februarie 2015*

GÂND DE TOAMNĂ...

*Gândul toamnei-i decolare cu tonouri nepereche,
Un burghiu ce sfredeleşte aerul mai dens ca fierul,
Ca să facă loc iubirii să-coboare-n oameni cerul
Şi pământului să suie, sus, la steaua lui pereche.*

*Gândul toamnei este umblet pe ecouri nesfârşite,
Paşi bătrâni pe-un drum din creier în eterna sa chemare,
Un apus târziu de soare, rug pe-un rug de-nseninare,
Nor pe cerul plin de umbre şi de frunze ruginite,*

*A trecut o vară lungă, cu păduri şi frunţi aprinse,
Câmpul s-a golit de holde, nopţile s-au scurs în stele,
Vara s-a topit în frunze, frunzele-au murit şi ele
Şi se-aşteaptă cu răbdare albul dorurilor ninse.*

*Va fi frig şi vânt şi ceaţă, unde, azi, încă-i răcoare,
Se întoarce iarăşi roata cu obezile-i albite,
Iarna-i, poate, anotimpul reprivirilor privite
Cu aceiaşi ochi albaştri, cu acelaşi ochi de soare.*

*Dar, în om, aceeaşi toamnă are altă definire,
Este sfertul lui de roată, prefinal de existenţă,
Dintr-o viaţă-n care gândul trece-un prag de excelenţă
Către albul de sinteză din eterna lui menire.*

*Mi-aş dori să las o zare unde toamna să se-oprească,
Ca să-şi tragă răsufarea, după-o vară cu de toate,
Unde norii-s plini de tunet şi de ape-nvolburate,
Unde oamenii să poată viaţa lor să şi-o privească.*

*Dar nu pot să umplu clipa, apa curge, vremea trece,
Gândul toamnei se cuprinde în ce-a fost, în ce mai este,
Cu ecouri prelungite în aceeași grea poveste...
Focul viu ce arde-n lume va fi, mâine, mort și rece.*

*Așteptăm tăcuți momentul, așezați pe vârste-n rânduri –,
Unul vine, altul pleacă, ce-i în rând la rând rămâne –,
Toate sunt pe lumea asta, lucruri sfinte sau păgâne,
Unde gândurile-s oameni, unde oamenii sunt gânduri.*

*Gândul toamnei nu e toamnă, ci doar lumea ei gândită
În cogniția umană, verigă-ntr-un lanț de viață,
Ger polar pe-un colț de soare, foc intens pe-un sloi de gheață,
Unde omul e gândire și gândirea-n ochi privită.*

*Și nu-mi pasă dacă-n iarnă va fi vreme viscolită,
Eu mă voi gândi la toamnă ca la toamna mea iubită.*

*București,
14 martie 2015*

AM FOST...

*Am fost odată aripi și am zburat un gând,
Am fost odată aer și-am devenit pământ,
Am fost odată lacrimi și am ajuns izvor,
Am fost Icar odată și am căzut din zbor...*

*Am fost odată treacăt și-n umblet m-am închis,
Am fost odată lacăt și-am ruginit deschis,
Am fost odată murmur și-n murmur m-am surzit,
Am fost odată nimeni, dar m-am crezut vestit.*

*Am fost odată munte, dar am simțit că-s cer,
Am fost odată Soare și-am înghețat de ger,
Am fost odată punte și am căzut în râu,
Am fost odată pâine, dar n-am știut că-s grâu.*

*N-am fost nicicând ce poate mi-aș fi dorit să-mi fiu:
Căldură-n sloi de gheață, sau umbră-ntr-un pustiu.
Am fost, în schimb, secure și-am doborât un pom,
Apoi călău de verbe și am ucis un Om...*

*Am fost, pe rând, de toate, dar m-am trezit un gol,
Am fost odată ploaie, dar am ajuns nămol,
Am fost odată geniu, dar m-am clamat nebun
Și-n pestilența sorții, mi-am zis că-mi sunt parfum...*

OCHII TOAMNEI

---

*N-am fost pândar de umbre, nici piroman de vis,
Ci doar un biet slugarnic la uși ce s-au închis...
Din tot ce-am fost odată, rămâne ce-am tot fost:
Ocean lipsit de apă și trudă fără rost.*

*Am fost, pe-un gol din mine, un plin cu cer secăt,
Din care cel ce pleacă e cel ce n-a plecat.*

*București,
22 martie 2015*

NU POT SĂ PLEC...

*M-am dus din nou cu gându-n gândul meu,
Dar m-am pierdut pe drum, căci drumu-i lung,
Și nu știu de mai pot să mă alung,
Din spațiu meu, însingurat mereu...*

*Dar, de m-alung, n-am unde să mă duc,
Că asta-i soarta celui alungat,
Să n-aibă nici un loc de căutat,
Că toate-s piratate de-un tătuc.*

*De multe ori, am încetat să tac,
De multe ori, am încercat să spun
Ce-i rău în rău, ce-i bine în ce-i bun,
Dar toate astea nu mai sunt pe plac...*

*Ce-i bun e bun doar când se află sus,
Ce-i rău e rău când a căzut prea jos,
Ce-i azi în față, mâine trece-n dos,
Când soarele puterii ți-a apus.*

*N-ai vreun otgon pe Soare pentru cer,
Nici cer-arest să-l priponești rapid,
Căci porțile luminii se deschid,
Când stelele din noapte ard și pier...*

*Dar Soarele e soare-n casa lui
Și n-ai mandat să poți să-l arestezi,
Nici polițai în zori să-l escortezi
La De-Ne-A, în văzul prins în cui.*

*Ți-ai dat, în schimb, puteri de necuprins,
Poți face și desface tot ce vrei –,
Ești șarpe de dudău cu clopoți –,
Dar nu poți stinge-un foc de l-ai aprins.*

*Un Soare nu se teme de Pământ,
Nici de arestul tău întunecos,
Căci el va fi tot timpul luminos,
Chiar dacă-s nori de ceață pe Cuvânt.*

*De vrei pe Soare să-l extragi din cer,
Și-obții mandatul de la Dumnezeu,
Ar trebui să știi că-ți va fi greu
Să afli pentru Soare-un temnicer.*

*Căci Soarele de țară suntem noi,
Cuvânt de drept, lumină pentru toți,
Și nu un cuib de javre pentru hoți,
În care cresc lichelele din voi.*

*Iar voi, netoți și umbre de strigoi,
V-ați împănat cu mori târzii de vânt
Și vreți s-aduceți iadul pe pământ,
În casa noastră, nu acas' la voi.*

*Furați din noi și Soare și Pământ,
Și gândul încercați să-l capturați,
Din noi, pe noi, voi vreți să ne-alungați
Și să ne puneți lacăt pe Cuvânt.*

*...Spectacol cu cătușe și lumini,
Cu dive arestate și cu nori,
Sirene care rag în sărbători
Ecouri de gunoi și mărăcini.*

*Bogați, strigoi, vampiri și mafioți,
Pătruși ca vâscu-n fiecare pom,
Striviți în noi condiția de om,
Cu legea voastră bună pentru hoți...*

*... M-alung din mine, dar nu pot să plec,
E prea târziu și ceru-i plin de nori,
Iar noaptea neagră nu mai duce-n zori
Și visele de groază nu mai trec...*

*Nu poți să pleci, dar nici n-ai cum să stai,
Când toate-ți sunt în viață mucegai...,*

*București,
03 aprilie 2015*

DACĂ-AR FI...

*Dacă-ar fi ce-ar fi să fie,
Tot ce-i rău să pară bun,
Tot gunoiu-ar fi parfum
Și războiul armonie...*

*Dar războaiele sunt lupte,
Unde gloanțele se zbat,
Unde oamenii se bat,
Și nimic înseamnă multe.*

*Multu-i mult când dă pe-afară.
Și se pierde-n nesfârșit,
Foc, ranchiună și conflict,
Viața-n moarte se măsoară.*

*Mor și oameni, mor și vise,
Totu-i uragan și foc,
Nenorocul e-un noroc
Care bate-n porți închise...*

*Dac-ar fi ce-am vrea să fie,
N-ar mai fi din noi nimic,
Marele ar fi prea mic,
Iar nimicul bogăție.*

Gheorghe Văduva

---

*Omul nu-i ce-ar vrea să-și fie,
Dacă-ar ști ce-și poate fi,
Dar sunt sigur că-ntr-o zi
Va fi doar zădărnice.*

București, 03 mai 2015

POVARA ARIPILOR

*E greu să-ți duci povara aripilor care nu mai zboară,
Ce-i mort e mort, ce-i greu e ca un nor ce nu mai poate trece,
Prin noaptea fără vis, pe cerul fără zbor și fără lege,
În care, câteodată, ziua plină-n toga nopții se-nfășoară.*

*El, vulturul din munți, nu are niciodată vreo scăpare,
De aripa-i s-a rupt, lovită de vreun glonț sau de vreo boală,
Acolo, -n vârful de munte, nici vântul, nici cuvântul nu-l mai scoală,
Povara cea mai grea din viața lui: nu poate să mai zboare.*

*Nu-s aripi fără sens, nici sensuri pentru aripi de povară,
În toate, azi, contează cam tot ce nu înseamnă vreo-nsemnare,
Sau ce-ai putea găsi în loc de ce-ai pierdut în căutare,
Când visele din zori, prin lumea lor de vise, nu mai zboară.*

*Dar cauți ca un câine surd ce și-a pierdut un os și-o cușcă,
În lumea lui cu nas de cer, nu-i loc de vise și de zboruri,
Nici de vreun ideal ce doarme noaptea pe vreun pustiu de doruri,
Prin somn, visând să zboare, când vreun țânțar de nas îl mușcă...*

*Dar omul vrea cam tot ce trece, ce aleargă și ce zboară,
Din toate-și face aripi, vorbe, idealuri și palate,
Adună tot, căci numai el mai are sensuri pentru toate
Și poartă-n el, mereu senin, eterna zborului povară.*

București, 03 mai 2015

RESTITUTIO

*E greu să-l mai revezi pe Cantemir,
Acum, când văzu-i orbul din ce-a fost,
Când ochii au pe lume un alt rost
Și omu-i doar o cruce-n cimitir.*

*De ce să vezi ce nu e de văzut?
De ce să crezi c-ai mai putea-nvia
Ce-i mort de multă vreme-n țara ta,
Ca tot ce-a fost odată și-a trecut?*

*N-ai cum să-i dai acum un coș de flori
Și nici să-l preamărești ca gânditor,
Când însuși gându-i orb și trecător
Ca visul ce se spulberă în zori...*

*Se bat pe el și ruși, și turci și noi,
Că el a fost un cărturar cu har
Și n-a trăit ca alții în zadar
Sub poale lungi, în crâșme sau noroi.*

*A vrut să fie bine pentru toți,
În țara lui, în lumea lui, la el acas'
Acolo unde timpul prinde glas...,
Dar, azi, e bine numai pentru hoți.*

*N-ai cum să crezi în lumea de atunci,
Ce-a fost a fost și poate va mai fi,
Când roata lumii altfel s-o roti
Și toți uncheșii vi-vor, mâine, prunci...*

*Dar am putea aprinde-n cimitir
Un foc de deal cum se făcea cândva,
Când cerul, la hotar, se-ncolbura
În vremea lui Ștefan și Cantemir.*

București, 03 mai 2015

SATURAȚIE

*M-am săturat
de nesătutul din mine,
care mănâncă vorbele lumii
de pe felia de pâine a Cuvântului
și lasă greierilor leneși
truda cântecului grâului
din căpisterile verii,
frământate în zori
cu palmele toamnei...
Mâine am să-mi declar greva destulului
din fractalii albi
ai neghinei exilate la marginea lumii,
prin care se luminează
noapțile cu verbe
și verbele cu iluzii
din piatra nisipului
cernut la morile timpului
binecuvântat
de omul flămând
de cuvinte...*

București, 30 aprilie 2015

UN ALT FEL DE ACASĂ...

*Când ești plecat, n-ai cum să fii acasă –
Acasă-înseamnă-n lume neplecare –
Dar, de nu pleci, n-ai parte de plecare,
Nici de vreun dor de-acasă și de casă.*

*De pleci, te duci ca orbu-n lumea mare,
Sau ca un vânt ce bate în rafale,
La fel pe deal, cum bate și pe vale:
Apare-n gol și tot așa dispăre.*

*Îți scoți din rădăcină rădăcina
Și astfel devii liber ca uitarea,
Ce-ți ține-aproape-n tine depărtarea,
Căci, din copac, rămas-a-i cu tulpina.*

*Din ramuri și tulpină-ți faci o casă,
O casă pe un dor plecat cu tine,
În care poți să stai când ți-este bine,
La tine-n gând, cu lumea ta rămasă.*

*Așa ești tu, plecat ce tot mai pleacă
Un prea-plecat, c-o bardă și-o secure,
Ce-și taie-n nopți copacul din pădure
Și strânge-n el durerea ce-o să-i treacă.*

*Iar de n-o trece, nu-i nicio scofală,
Tot omul trece-n lume prin durere,
Durerea este stâlpul de putere,
Căvânt real din casa-ți ireală...*

*...Dar casa nu-ți mai este rădăcină,
Ci doar un loc în care poți ajunge,
Iar când din nou alt gând o să te-alunge,
Vei fi acasă-n clipa ce-o să vină...*

București, 01 mai 2015

EUL DIN NOI

*Noi suntem tot ce mai trăiește-n noi,
după ce Eul n-a murit de tot...
A mai rămas din el un embrion,
clonat cu ex-genomii altor Eu,
din care se va naște-un Prometeu,
cu frac, joben și papion,
s-aprindă iarăși focul pe Pământ,
în Om, în Gând
și în Cuvânt...
Și din tăciunii albi ai nopților din Nord,
când gerul altruist la foc s-o încălzi,
iar ursul alb de fum s-o înnegri,
Vom cu toți fi iar Eu pe post de om,
Cu lornion
și cu baston
de lord.*

*Noi suntem iarăși acest Eu hibrid
ce s-a trecut în Noi din virtual,
ca un rămas orfan
de ideal,
din nesfârșit
în neînceput...*

Gheorghe Văduva

---

*Noi suntem tot ce-a mai rămas din noi,
După ce Eul nou s-a reformat,
s-a formatat,
s-a deformat
și s-a uitat
pe gard,
la scuturat
și la uscat...*

*București,
04 mai 2015*

DACĂ-AR FI...

*Dacă-ar fi ce-ar fi să fie,
Tot ce-i rău să pară bun,
Tot gunoiu-ar fi parfum
Și războiul armonie...*

*Dar războaiele sunt lupte,
Unde gloanțele se zbat,
Unde oamenii se bat,
Și nimic înseamnă multe.*

*Multu-i mult când dă pe-afară.
Și se pierde-n nesfârșit,
Foc, ranchiună și conflict,
Viața-n moarte se măsoară.*

*Mor și oameni, mor și vise,
Totu-i uragan și foc,
Nenorocul e-un noroc
Care bate-n porți închise...*

*Dac-ar fi ce-am vrea să fie,
N-ar mai fi din noi nimic,
Marele ar fi prea mic,
Iar nimicul bogăție.*

Gheorghe Văduva

---

*Omul nu-i ce-ar vrea să știe –
Dacă-ar ști ce poate ști –,
Dar sunt sigur că-ntr-o zi
Va fi doar ce-o fi să-și fie.*

*București,
03 mai 2015*

IDEEA IDIOATĂ...

*Când cuvântă, pare-o sfântă
Și-are un glas cu nestemate,
Nu contează cum îl cântă,
Important e unde bate...*

*Bate-n șa, s-audă calul,
Vorba ei alambicată,
Ce se sparge precum valul
Pe o mare-n ea secată.*

*Calul n-are nicio vină
Că o duce în spinare,
Și că-n mintea ei sublimă
Are tot ce nu mai are.*

*Treaba lui e să o care,
Calu-i car, ea-i greutatea,
Și s-o poate în spinare,
Precum golul plinătate...*

*Ea, Ideea, știe multe,
Când pe calul ei se-arată, ,
Toată lumea s-o asculte,
Doar de-aceea-i idioată.*

*E-o Idee cu coroană
Pe o pată de rugină
Ce se știe-a fi icoană,
În altarul ei, regină.*

*Despre tot ce-a fost odată,
Despre tot ce-o fi să fie,
E-o poveste complicată
Și doar ea-i cea care-o știe...*

*N-ai ce-i face, ăsta-i visul,
Când ideea-i fără minte,
Nu-i ajunge paradisul
Nici o mie de cuvinte.*

*O găsești în tot și-n toate –,
Nu se-ea poate-ascunde,
Prin guverne, prin palate,
Pe ecrane, pe oriunde.*

*Spune tot ce-n minte-i vine,
Tot ce-i trece pe chelie,
Tot ce-i rău și tot ce-i bine,
Dar nu știe că nu știe...*

*București,
30 mai 2015*

ÎN LUMEA ASTA NOUĂ

*În lumea asta nouă, plină ochi de competențe,
E-un gol profund durat în noi, cât cerul și pământul,
Și-un timp trecut ucis în azi cu gândul și cuvântul,
Dar toate sunt mereu, la greu, în lumea lor, esențe.*

*Esența-i ca agheasma ce se trece prin altare
Sau ca un dor damnat a fi, pe gând, monadă,
Cu rol de ochi senin ce n-are încă ochi să vadă
Nimic din ce-ar putea vedea, nimic din depărtare.*

*Din tot ce se mai spune, nimic nu mai contează,
Tăcerea-i tâlc, cuvântu-i, pentru viață, tălmăcire,
Prostia-i glod și iască, gândirea-i doar gândire,
În insomnii, doar somnul la somnul lui veghează...*

*Îmi iau la rost auzul, nu vreau s-aud de mine,
Sunt cel mai surd spectacol și cel mai negru greier,
Prin nopțile-nstelate, pe munți de alb cutreier
Și bat la poarta vremii secunda care vine.*

*Simt umbrele din creier c-un locator de șarpe
Și stau brumat la pândă să-mi iau din mînte hrana,
Cu frunze din luceferi pansez în codri rana...
Toți arborii sunt fluturi, toți greierii sunt harpe...*

Gheorghe Văduva

---

*Nu vreau să stau acasă, vreau doar să plec departe,
Să-mi pierd în hăuri urma, să-mi caut loc în stele,
Să-mi stâmpăr libertatea cu dorul de zăbrele,
Când lumea asta nouă, în vechi și noi ne-împarte.*

*București,
29 mai 2015*

E-ATÂT DE TRIST CÂND BATE VÂNTUL...

*E-atât de trist când bate vântul
Și-atât de greu când nu mai bate,
Când norii sunt seninătate
Și ceru-i una cu pământul...*

*Dar și pământu-i precum cerul,
De știi să-l vezi de la-nălțime,
Și-n necuprinsa lui micime,
Să-i înțelegi pe larg misterul...*

*El, vântul lumii-n lume bate,
De-i vânt mănos sau traistă goală,
În plină zi, în nopți de smoală,
Cum bate clopotul prin sate.*

*Dar când nu bate și-i răcoare,
Din nori coboară-n lacrimi ploaie,
Se sună-alerta-n mușuroaie,
Iar caii-și pun, pe drum, zăpoare...*

*Toți greierii se-ascund de soare,
Când latră câinii-n zori la lună,
Și cântă noștilor în strună,
Pe struna lor din Ursa Mare.*

*...E-atât de greu când bate vântul
Și-atât de grav când tot mai bate,
Cum bate clopotu-n cetate,
Când moare-n turnul ei Cuvântul.*

*București,
31 mai 2015*

CĂUTARE

*Unii caută-n gunoaie,
Alții caută-n cuvinte,
Sus, pe cer, în mușuroaie,
În trecut, în cele sfinte,*

*În mătăanii, în cazanii,
În simboluri, în tăcere,
În pomană sau în danii,
În uimire, în durere,*

*Hrana lor, înțelepciunea,
Mântuirea sau uitarea
Decăderea sau minunea,
Alungarea sau chemarea,*

*Dorul lor de ce-o să fie,
De ce-a fost, de ce mai este,
De ce-i plâns, de bucurie,
De tăcuta lor poveste...*

*Omul caută în lume,
Ce-a trecut, ce-ar vrea să treacă,
Ce s-a spus, ce nu se spune,
Ce-a plecat, ce nu mai pleacă,*

*Ce-a dorit, ce-și mai dorește,
Ce-a avut, ce nu mai are,
Ce-a trăit, ce mai trăiește,
În umila lui visare.*

*Omul caută în sine,
Ce-a știut, ce nu mai știe,
În palate, în ruine,
Fiindcă omu-i veșnicie.*

*Omu-și poară cutarea
Ca pe-un cer sfințit de Soare,
Cum își poartă valul marea,
Fiindcă omu-i căutare.*

*București,
31 mai 2015*

CASA NOASTRĂ NU-I ACASĂ...

*Bat în poarta fără poartă,
Vremea-i rece, suflă vântul,
Îl cunosc, îmi știe gândul,
Este-un vânt bătut de soartă...*

*A rămas aici, acasă,
Condamnat să-mi țină locul
Și să-mi poarte-n lumi norocul
De-am fi dor de-un prag de casă.*

*Am venit cum se mai vine
Câteodată, la izvoare,
În aceeași căutare
De lumini ce-s azi ruine.*

*Vântul casei se deșteaptă,
Latră-n poartă, ca un câine,
Care-ar vrea un colț de pâine
De la cel ce-l tot așteaptă...*

*Pâinea lui e depărtarea,
Și pădurea și câmpia,
Pâinea mea e bucuria
Sau tăcerea, sau uitarea.*

*El e vânt, eu sunt plecare,
El rămâne-aici acasă,
Și în via neculeasă,
Fiindcă eu sunt depărtare...*

*Bat în poarta fără casă,
Eu sunt gând, venit la mine,
Satu-i gol cu case pline
De plecați demult de-acasă...*

*Am venit pe-un dor de casă,
Locul meu de la izvoare,
Dar la poartă sunt zăvoare,
Casa noastră-i nu-i acasă.*

*București,
31 mai 2015*

ÎN LUMEA ASTA, TU...

*În lumea asta, tu,
când da înseamnă nu,
când nu înseamnă da
și poate-nseamnă ba,
n-ai cum să te-nțelegi
cu cei ce-au fost întregi,
că toți acei s-au dus,
când steaua le-a apus,
și nici cu cei ce nu-s,
că toți sunt mult prea sus...*

*Când toți sunt mult mai toți
și hoții mult mai hoți,
pușinii mai pușini,
egalii mai egali,
votanții mai votanți,
galanții mai galanți,
perdanții mai perdanți,
iar foștii mult mai foști
și proștii mult mai proști,
e clar că nu-i ce nu-i,
iar pofta-i pusă-n cui...*

*Nu știi ce nu mai știi,
nu ești ce-ai vrea să-ți fii,
nu vrei ce n-ai mai vrea,
nu poți ce n-ai putea,
n-ajungi ce n-ai ajuns,
n-ascunzi ce n-ai ascuns,*

dar poți să tragi din nou
în jug, precum un bou,
să ragi ca un măgar,
să zbori ca un fânțar,
să taci ca un tăcut,
să faci ce n-ai făcut,
să crezi ce n-ai crezut...

Când totul a trecut,
o iei de la-nceput,
pe drumul neștiut...

Și cauți iar și iar
ca roata fără car,
ca valul fără mare,
ca raza fără soare,
ca timpul fără timp,
ca sfântul fără nimb,
ca focul fără jar,
ca marea fără far...

Așa ai fost sortit,
să fii mereu cârpit,
de când erai genom
la umbra unui om...

București,
12 iunie 2015

FLOARE ȘI GÂND

*N-am nevoie de cuvinte să privesc în ochi o floare,
nici motive ca să-mi caut floarea vieții prin cuvinte,
drumul meu e ca ideea: merge numai înainte
și-n dogoarea din nisipuri crește-o oază de răcoare.*

*Dorul meu reumple vremea cu trecutul care vine,
timpul n-are mărginire și nici marginea durată,
tot ce-a fost a fost să fie, astăzi, ieri sau niciodată,
iar splendorile de astăzi vor fi mâine doar ruine...*

*Toate trec, chiar și iubirea, care-i veșnică pe lume,
uneori devine ură, alteori deșertăciune,
precum focul viu al vieții se preface-ntr-un tăciune,
cerul trist se înnoarează, marea suie-n valuri spume.*

*Iară eu, nemuritorul, nu mai vreau să fiu durată,
să culeg din cer o floare și s-o dau unei iubite,
cum fac oamenii din lume cu privirile-nsorite,
când le vine vremea vremii să privească-n ochi o fată.*

*Floarea mea-i la mine-n creier, o gândesc ca pe-o idee,
mă privește-n ochi ca viața, mă alungă ca destinul,
când în roua dimineții înflorește-n lacrimi crinul
și prin zarea cenușie se-nsorește o femeie.*

*Și nu știu de trece vremea, sau de vremea-n vremi rămâne,
importantă-i floarea vieții care-n noi se ofilește,
dar rămâne o petală printr-un ochi care gândește,
fiindcă gândul este-un soare care-n oameni nu apune.*

*București,
12 iunie 2015*

PROSTUL HARNIC

Prostiei românești

*C-o frunză, tu strivești copacul,
iar cu copacul tai securea,
aduci în parlament pădurea
și, pe un petic, dai tot sacul.*

*De n-ai un sac, te dai pe tine,
cu tot ce ai avut vreodată,
cu frate, soră, mamă, tată,
să-ți fie ție, crezi, mai bine.*

*Dar de nu vezi, te dai degeaba;
oricum, la alții, nu contează
un prost senin care visează
să care soarele cu roaba.*

*Pe cerul tău, ce-i nor e soare
și ce nu-i soare e lumină,
iar crengile sunt rădăcină
și rădăcinile frunzare.*

*Tu nu știi că nu știi, iar gândul
ți-e mult mai mult decât prostie;
tot omul știe când nu știe,
de când e lumea și pământul.*

Iar când nu știi ce nu se știe,
alergi spre tot ce vezi, ca racul,
și-n loc de car preferi proșapul,
orbit de-atâta hărnicie...

...Tot prostul harnic brav se crede
și genial în tot ce face,
și când vorbește, și când tace,
și când e orb, dar și când vede.

Ce vede el când se privește
într-o oglindă oarecare
e doar o altă-înfățișare
a unui prost ce strălucește.

Oglinzile produc orbirea,
la omul prost, când se privește;
în mintea lui ce se hlizește,
contează numai strălucirea...

De-i prost de rând, nu-i vreo scofală,
e plină lumea de proști harnici,
de idioți cu ochii falnici,
ce scriu pe stele cu cerneală.

Dar când vreun prost dintre cei harnici,
ajunge-n staful unei nații,
el se va crede ca-împărații;
toți proștii harnici sunt și falnici.

Și când cei unși din proștii harnici
sunt lăudați de cei de-afară,
le dau acestoa o țară,
căci proștii harnici sunt și darnici.

*La noi, prostia-i cam în toate,
căci unde-i minte-i și prostie,
dar, când prostia-i hărnicie,
cam bate vântul prin cetate.*

*București,
13 iunie 2015*

CÂND VREAU SĂ AJUNG UNDE PLEC

*Când vreau să ajung unde plec,
O iau pe-o costișă la vale
Și-n timp ce iubirile-mi trec,
Mă-ntorc la iubirile tale.*

*Ajung la iubirea dintâi,
Uitată pe-o frunză albastră
Și iarăși te rog să rămâi
Acolo, la noi, în fereastră.*

*Să văd cum privești către cer,
Prin geamul cu flori de mușcată,
Când stelele-n lacrimă pier
Și lacrima-n stele-i udată.*

*Se vezi cum te las și mă duc
Acolo, departe, la tine,
Și-n cuibul cu pene de cuc
Mă caut, prin umbre, pe mine.*

*Aș vrea, din plecare, să scad
Secunda ce-n viață-ntârzie
Și-n rugul cu spuse să cad
Ca frunza de toamnă pustie.*

*S-aud bruma vieții din zori,
Când ziua răsare din noapte
Și gândul se trece-n fiori
Ca tunetu-n ploaia de șoapte.*

*S-ascult în privire-ți un gând
Și gândul să-l trec prin cuvinte,
Să-ți spun o poveste, tăcând,
Cu dorul de-aduceri aminte.*

*Să fac din monadă un rug,
Să duc soarta sorții-n altare,
De toate acestea să fug
Ca omul de gânduri amare.*

*Dar n-am nicio șansă să plec
Din mine, din tine, din viață,
Căci toate plecările trec
Prin ghemul din firul de ață.*

*Aș vrea să ajung unde-i vid,
Cu pasul plecării plecate,
Când ușile vorbei se-nchid
C-un lacăt de doruri uitate.*

*Iar tu să mă cauți pe-un nor,
C-o vorbă nespusă vreodată,
Când toate iubirile dor
Și dorul iubirii se-arată.*

*București,
02 septembrie 2015*

PLOUA...

*Ploua tăcut, ploua mărunț
Și pașii-mi uzi plouau în mers,
Ploua pe gând și-n Univers,
Și cerul ud era cărunț.*

*Era uitat, era bătrân,
Plângea mărunț de dor senin,
Cum plâng acei ce nu mai vin
Cum plâng acei ce nu rămân,*

*Cum plânge omul necăjit,
Cum plânge câmpul când e gol,
Cum plânge drumul prin nămol,
Cum plânge visul ne-împlinit...*

*Dar ploaia nu-i mereu la fel,
Ci este-așa cum o-înțelegi,
Când focul inimii-ți dezlegi,
La focul ploilor din el...*

*Dar ploaia n-o-îțelegi ușor,
Chiar de-i așa cum o privești,
Chiar de-i așa cum o gândești:
Un cer, o lacrimă, un nor...*

*Sunt ploi ce-aduc furtuni în noi
Și ploi care ne pun pe jar,
Sunt ploi plouate în zadar,
Și ploi ce poartă-n oameni ploi.*

*Sunt ploii care ne fac mai buni
Și ploii care ne fac mai răi,
Când ploaia-i oarbă-n ochii săi...,
Și calcă-n noapte pe tăciuni.*

*Sunt ploii ce-aduc senin în gând
Și ploii care ne ard pe rug,
Sunt ploii care mereu distrug
Și ploii ce-s lacrimă-n cuvânt.*

*Sunt ploii ce vin din alte ploii
Și ploii din inimă de nor,
Sunt ploii de lacrimă ce dor
Și ploii ce-s cer senin în noi...*

*Și toate sunt așa cum sunt,
De ești rămas, de ești plecat,
De-i cer senin sau înnorat,
De ești în cer sau pe pământ...*

*...Cădea mereu câte-un cuvânt,
Din nori de plumb, din gând de nori,
Și se stingea ca noaptea-n zori,
Când vine ziua pe pământ.*

*Dar tot ploua și-n zori de zi,
Că ploaia-și are legea sa,
Și dreptul sacru de-a ploua
Și de-a dura sau năru.*

*Căci ploaia-i lacrimă din cer,
Și plâns al apelor din nori,
Culori de soare pentru flori
Și flori de soare-n eșemer...*

*...Voiam s-alerg, să mă opresc,
Ca neplecat, ca nou-venit,
Prin ploaie, omu-i fericit,
Prin ploaie, oamenii iubesc.*

*Prin ploaie, oamenii trăiesc
Și-înmuguresc...*

*București,
04 iulie 2015*

MUNTELE MACRU

*Câmpia a luat o decizie gravă,
ca orice nume sătul de același loc,
de același noroc,
de același cojoc,
de același fum,
de același parfum,
de aceleași copleșiri,
de aceleași trăiri,
de același vânt,
de același pământ
de aceeași răcoare
și de același soare.*

*Răcoare n-a mai văzut demult,
timpul nu mai are timp
să separe senzațiile
cu gene lungi
de cele cu dungi...
Unele pot fi tari,
ca ghețurile polare,
venite și aici, în imensitatea câmpiei,
pentru că Polul Nord a devenit sudist,
iar Polul Sud nu mai vrea să ajungă
în Oceanul din Miază-Noapte,
unde Soarele generează,
câteodată,
când vrea el sau când funcționează HAARP,
Aurora spațiului alb,
nordist....*

*Aurora Boreală;
Altele pot fi moi,
ca tutunul de foi,
ca noroiul din bocancii soldaților
dispăruți odată cu cazărmile lor
în noua strategie de apărare
uitată demult
în Casa de nișă a Constituției...*

*De aceea,
Câmpia îngheață în Nord,
se îmbarcă în fiord
și trage cu dropii la rame,
pe două oceane...,
respiră cuptor,
la ecuator
și se-nverzește, cu spor,
la televizor...*

*Copleșită de Soarele-pumnal
de zenit infernal
și măturată de uraganele verii,
din pătimirile serii,
Câmpia visează să-și fie iar Munte,
Muntele ei, cu stemă în frunte,
Un Munte Sus Pus,
Un Munte Indus,
Mai sus ca orice Sus...*

*Porumbul foșnește domol,
Imaginându-se rododendron,
rapița se visează jnepen,
floarea soarelui, floare de colț,
sfecla, stejar și păstârnacul paltin...,*

lemn pentru viori...

*Pământul se va încreți în curând,
muntele o va lua la vale,
pe povârnișurile câmpiei vitale,
protestând;
casele Câmpiei vor face rapel
pe corzile toamnei,
pietrele se vor rostogoli,
spre culmile-talveg,
iar Sisifii le vor căra cu greu,
mereu,
pe noile piscuri
din Muntele-Orizantal,
din Muntele Vital
din Muntele Sacru,
Din Muntele Macru
al Câmpiei Române.*

*București,
06 iulie 2015*

CU LIBERTATEA-N COLIVIE

*Am fost, credeam, un timp, în libertate,
Dar n-am dorit, de dragul ei, să zbor;
Nici să mă-ntorc la vechiul meu ogor;
În care, azi, nici vântul nu mai bate...*

*...L-am dat pe-un gol la altul să-l lucreze,
Să facă el ce eu n-am cum să fac,
Că am ajuns umil, bătrân, sărac,
Și când mor eu, cu bine să-l păstreze.*

*Și am plecat după un colț de pâine,
Pe drumuri lungi, bolnav și-înstrăinat,
Plângând amar ca omul alungat,
Din casa lui, din ziua lui de mâine.*

*Depart, undeva, în altă țară,
M-am angajat, ca slugă la stăpân,
Să-l șterg la fund, să uit că sunt român,
Să-mi duc cum pot a timpului povară...*

*Dar greul când te-ajunge-i tot mai greu,
Stăpânul cu Alzheimer a murit,
Iar slujba mea de slugă s-a sfârșit,
Și-începe iar și iar coșmarul meu...*

*...Și merg pe drum și mă gândesc la mine,
Ce falnic brad în viața mea-mi eram,
Când seara, de la muncă, mă-întorceam
Și mă gândeam la ziua cea de mâine!...*

*Aveam pământ, aveam cuvânt, acasă,
Trăiam frumos, deplin și așezat,
Munceam cu drag, iar satul era sat
Și toți aveam un plug, un rost, o casă.*

*Dar a venit o nouă socoteală
Și ce-a fost bun a fost demantelat,
Ce-a fost perfect a trebuit schimbat,
C-așa cerea cealaltă rânduială...*

*Repusă în tipare comuniste,
Ea, rânduiala nouă, s-a-împlinit,
Iar dreptul la pământ s-a abolit
Și ne-am întors la vremuri sclavagiste.*

*Și eu, țăran român, pilon de țară,
M-am pomenit golit de ce mi-e drag
Și-am devenit în satul meu iobag,
Ajuns, din rostul meu, pe dinafară...*

*Mult mai târziu, când i-acceptasem soarta
De-a nu mai fi al lui ce-a fost al lui,
De-a fi al tuturor și-al nimănui,
Pământul meu îmi deschisese poarta...*

*Pământul meu s-a-ntors, atunci, acasă,
Dar nu pentru a fi acas-la el,
Ci pentru-a fi ajuns, din nou, la fel,
Înstrăinat absurd, la el în casă.*

*Căci noua eră contra-comunistă
E mai cu moș, îți ia ce vrei să-i dai,
Și-ți pune-o bârnă-n ochi pe post de pai,
Cu brand-ul ei de stea capitalistă...*

*Și, din țăran crescut în țărănie,
Am devenit ce nu am fost nicicând:
Un alungat din casă și din gând
Și-închis cu libertate-n colivie...*

*...N-am fost demult la mine-n colivie
Și nici acasă, Doamne, n-am mai fost,
M-am tot gonit prin lumea fără rost,
Ca omul condamnat la ce-o să fie.*

*Și m-am golit complet de plinătate,
Ca omul condamnat la libertate.*

*București,
07 iulie 2015*

BĂRĂGAN

*Cobor ca o umbră din trenul de noapte
În iarba de stele din visul câmpiei,
E toamnă târzie pe-întinsul tipsiei
Și cântă cocoșii a zori, de departe.*

*O iau pe drumeagul de clipe din lanuri,
Foșnește porumbul a noapte curată,
Un greier se plânge de soarta-i ingrătă,
Mai singur ca marea pe-întinsele-i valuri.*

*Își scrie iubirea pe-o foaie de ceapă,
Îl ustură ochii și-l doare spinarea,
Dar trebuie, Doamne, să-și cânte cântarea
Cu mult înainte ca ziua să-înceapă.*

*M-așez pe o piatră și-ascult Bărăganul,
Imensa câmpie ce-și caută dorul,
Ca apa celestă ce-și caută norul,
Ca zilele lumii ce-și caută anul.*

*E liniște-adâncă și doarme pământul,
Respiră ca dorul din nopți de departe,
Ca șirul de slove din fila de carte
Ca sensul tăcerii ce umple cuvântul.*

*Câmpia Română-i aici maiestuoasă,
Câmpie străveche, crescută-n noblețe,
O lume ce-aduce, în noi, frumusețe,
O Doamnă distinsă, o Fată frumoasă.*

*Ascult în tăcere cum inima-i bate,
Cu piepturi celeste, la mine în gânduri,
În sevele vieții ce vin din pământuri,
Când vântul din lanuri drumeagu-l străbate.*

*E cald în cuvinte, afară-i răcoare,
Pe frunzele toamnei, pre-roua se lasă,
Mai am doar o vorbă și-ajung iar acasă,
Cu dorul de ducă ce-învață să zboare.*

*București,
10 iulie 2015*

SOARELE MEU...

*Presimt că voi avea și eu cândva
o săgeată de foc pentru un balaur de jar,
sau un balaur de foc, pentru o săgeată jar,
un balaur celest,
cu toate capetele aprinse,
din care să tai câte o stea,
în nopțile lungi,
și s-o pun pe epoleții de fir de aur
ai civililor comandanți de carpete,
care controlează Armata României,
din turnul lor de cactus
construit la Polul Nord,
cu pete din inima Soarelui...
Și chiar dacă nu voi avea vreodată,
în toate viețile mele de om,
o astfel de săgeată,
eu tot am să cred că există una, undeva,
cândva,
măcar una,
o săgeată de foc
și de inimă albastră,
care să aprindă ghimpii de cactus,
să ucidă balaurul de jar,
să scoată din sărite Soarele,
să elibereze stelele
și să lumineze Pământul.*

Gheorghe Văduva

---

*Pentru că eu doresc fierbinte,
ca Pământul meu
din carpetele mele,
din luminile mele
și din întunericul meu
să devină neapărat Soare,
Soarele Meu...*

*București,
16 iulie 2015*

FIORI DE TOAMNĂ

*În miezul cald al verii, se cresc fiori de toamnă,
cu foșnete de ploi și tunete de vară,
cu tâmpole de argint și fiori de primăvară,
cu ochi senini de fată și cu priviri de doamnă.*

*În fiecare vară, se coace-n noi cuvântul
prin iarba de smarald, prin zarea nesfârșită,
pe-o frunză ce-a căzut, pe jos, îngălbenită,
când bate, câteodată, din depărtare, vântul.*

*În fiecare azi, trăiește-n noi un mâine,
dar mâinele se naște din ziua lui de azi,
revin mereu pe munte pădurile de brazi,
iar grâul-și-are rostul în viața lui de pâine...*

*E vară și-i lumină pe lacuri și pe dealuri,
cocorii stau cumiști să-i miruiască apa,
țărani-și pun în cui, pentru la iarnă, sapa,
iar sensul devenirii renaște-n idealuri.*

*Eu m-am pierdut în verbe, am fost plecat departe,
golit de tot ce-înseamnă nume și prenume,
de orice ideal – s-au dus cu toate-n lume
să-și caute norocul și locul-n altă parte...*

*Mă simt uitat și singur pe-umila mea velință,
mă cert din nou c-un gând, n-aș vrea să-l țin în soare,
nici să-l păstrez nu pot, că-i vară și-i dogoare,
iar vorba asta nudă înseamnă neputință.*

*Nu pot să ies din verbe nici toamna și nici vara,
n-am scuturi contra-verb, nici verb de pus sub scuturi,
nu pot să-mi scap vreun dor de lumea lui de gânduri,
nici lumea de cuvinte, când arde-n verbe Țara.*

*Nu-i toamnă-n miez de vară, ci doar o vorbă seacă,
Ce spune că e fie frig acolo unde-i soare
și oameni ce n-ajung, când vin din depărtare,
Căci pleacă cel ce vine și vine cel ce pleacă.*

*Dar vara trece-n toamnă când toamna-i pregătită,
Iar oamenii fac sfat pe prispa lor, acasă,
Și ploile de jad din cerul lor se lasă
Pe viile din dealuri, pe frunza ruginită.*

*București,
17 iulie 2015*

AȘA SUNT EU...

*De ce te-ntreb ce știi că n-ai să știi?
De ce te strig, când nu poți să-mi răspunzi?
De ce te văd, când nu poți să te-ascunzi?
De ce te chem, când știi că n-ai să vii?*

*De ce sunt eu mereu așa cum vreau
Și n-am să vreau nicicând ce n-aș mai vrea?
Eu sunt mereu ce sunt în lumea mea,
Nu cer nimic, ci doar constat și iau...*

*Întreb doar ca să aflu ce nu știi
Și plămuiesc să știi ce-i de folos,
Întorc, senin, pe față și pe dos
Tot ce e plin de gol și de pustiu...*

*Scot bani și diamante din nimic,
Duc vorba unde totul e de-ntors,
Ghicesc pe loc un loc ce e de stors
Și-n treaba asta grabnic mă implic.*

*Iau tot ce pot, când mă prefac că dau,
Și dau nimic s-ajung rapid la cer,
Să văd mai bine sensul ce-l ofer
Acelui dat pe care pot să-l iau.*

*Adun averi, sunt rege-încoronat,
Dar mă prezint umil, cinstit, sărac,
Știu să fentez, să cad, să strig, să tac,
Când am de stors, de luat, de câștigat...*

În lumea asta totul e permis,
Când ai ce ai și ai și ce nu ai;
Când știi să iei, când te prefaci că dai,
Chiar și atunci când totu-i interzis.

N-am nicio teamă, cad și mă ridic
Mă scald în vânt mă gudur în nisip,
Îmi iau cercei, îmi pun pe gând un cip
Și râd când plâng cu lacrimi de nimic.

Iubita mea, eu sunt un om sucit,
Mă dau în vânt după strigoi și sfinți,
Surâd sublim, când alții-s scoși din minți,
Și fac din zori un soare-n asfințit.

Când sunt prea clar, de fapt, te zăpăcesc
Când par confuz, atunci sunt genial,
Căci fac profit din orice fapt banal...
Și simt cu toată ființa că trăiesc.

Înșel,ucid, implor; înalț, cobor,
Mă dau în vânt după ce-i vânt trecut,
Sunt dracul gol și înger de temut,
Și mă târăsc prin colb, atunci când zbor.

E felul meu de-a ști cum să trăiesc,
Cameleon pe-o frunză de granit
Și leu la poarta sorții priponit,
Când șansele-n neșanse se ivesc.

Te strig, când nu vrei să te strig,
Te văd, când nu ești de văzut,
Te cred, când nu ești de crezut
Și mor de cald când ție-ți este frig.

*Sunt cel mai cel din spațiul meu lumesc,
Sunt tare ca o mare fără far,
Dar lângă tine nu-s decât tâlhar,
Atunci când mint frumos că te iubesc.*

*În schimb, tu ești eternul meu eseu:
Un cui de dac bătut în capul meu...*

*București,
21 iulie 2015*

VÂNTUL MEU...

Unui caută-vânt

*Mă dau în vânt mereu să bat un cui,
pentru cei buni sau pentru cei uitați,
tăciuni pe rug, damnați sau achitați,
căci fiecare-și are-n viață vântul lui.*

*N-am loc deloc, sunt dezgolit și gol,
în viața mea nu-i loc pentru vreun pom
și nici vreun pom pentru vreun prost de om,
ci doar deșert, furtună și nămol...*

*Dar toate-acestea sunt doar avanpost,
un fel de cercetaș la inamic,
taifun sau traistă goală-ntr-un ibric,
la vântul care bate fără rost.*

*Mă dau în vânt mereu după-un cuvânt,
ce-nseamnă în viață, poate, crezul meu,
din care iau ce înțeleg doar eu,
căci numai eu trăiesc în acel vânt.*

*Un vânt pe gând ce bate din alt vânt,
un vânt de curmătură și de jar
ce-aduce zile fripte-n calendar,
când bate ca nebunul pe pământ.*

*Alungă norii ploii de pe cer,
produce avalanșe de nisip,
îngroapă-n beznă fiecare chip,
și face țândări porțile de fier...*

*E-un vânt ca orice vânt de nicăieri,
dar știu ce vreau și vreau să știu ce știu,
e dex-ul meu de verbe-ntr-un pustiu
și vorbele de gheață din tăceri.*

*M-a dus cu el unde l-am dus și eu,
pe munți, pe câmp, în fiorduri, în ocean...,
eram cu el oriunde ajungeam,
căci am și eu în viață vântul meu...*

*De l-am creat din frunze de pelin,
sau l-am primit cadou de ziua mea,
e greu de spus, dar cred că s-ar putea
să fie crezul meu de cer senin.*

*M-am angajat la ce mi-a fost mai greu,
s-ajung acolo, sus, pe Everest,
c-un vânt de iamb, dactil sau anapest...
c-un vânt de-ascensiune: vântul meu...*

*Dar vântul nu te duce nicăieri,
că-i plin de vorbe goale și tăceri...*

*București,
22 iulie 2015*

CEI CE VOR ȘI CEI CE POT...

*Nu știi ce-aș vrea și nici n-aș vrea ce-aș ști,
mă tem când știu că vreau să vreau ceva:
un vânt, un gând, un dor de undeva,
de care, poate, nu mă pot lipsi.*

*În viața asta, totu-i complicat...,
iar simplul și nesimplul sunt la fel,
pe-o scală, între pașnic și rebel,
în care tot ce-i om e implicat.*

*Oricât ar fi un fapt de îngrădit,
oricât ar fi un om de limitat,
oricât ar fi un loc de așezat,
există doar un drum spre infinit.*

*Iar drumu-acesta-i lung și foarte greu,
nu poți să mergi pe el decât pe jos,
desculț și gol, precum a mers Hristos,
trimis aici, cu noi, de Dumnezeu...*

*Dar omul, azi, nu face-acest efort,
e mai comod să dea un telefon,
sau să parcurgă drumu-n avion,
rapid, frumos, cu maxim de confort.*

*La fel și-n gând, tot omul s-a schimbat,
a luat din simplu tot ce-a fost complex,
și a ajuns la google și la dex,
în care viața lui s-a așezat.*

*A pus asfalt unde era pământ,
mașini și scări rulante-n loc de pași,
și-un ceas cu cuc al timpilor rămași
pân-la alerta morilor de vânt.*

*O moară-cheie-n fiecare drum,
și-o ciber-moară pentru-un strop de vânt,
cu pale virtuale prinse-n gând
cu vise duse-n nori pe stâlpi de fum...*

*Dar mai există câte-un dor rămas,
un biet pribeag pe-un drum neventilat,
cu cer străin prin stele-nstrăinat,
în care omu-i umblet de pripas.*

*Iar eu, prin colb, un ultim pedestraș,
îmi trag piciorul ros de curcubeu
și merg, la fel ca ieri, pe drumul meu,
spre-un sat rămas din ultimul oraș.*

*Nu știi ce-aș vrea când nu-i nimic de vrut,
și nici nu cred că pot fi înțelept,
să duc în cârcă-mi ultimul accept
din Viitor spre Marele Trecut.*

*Dar toate trec, așa e-n lume peste tot,
Căci vor doar cei ce vor și pot doar cei ce pot.*

*București,
23 iulie 2015*

FRUNZA DE TRIFOI...

*N-ai cum să scapi de hoți și de strigoi,
nici de pungași și nici de cămătari,
în vremuri de-astea, ei sunt mari și tari,
un soi de mătrăgună printre noi.*

*Sunt peste tot și nu-i vezi nicăieri,
se dau cu var, se spală cu oțet,
zâmbesc frumos, pășesc atent, discret,
precum spionii marilor puteri.*

*Nu sunt nici troglodiți, nici demnitari,
nici saltimbanci nerozi, nici cerșetori,
ci doar un neam modern de șerpișori,
dintr-un gunoi cu muște și țânțari.*

*Par fini, precum ar fi un colier,
cu aur, diamante și argint
și cu sclipiri de ochi care te mint,
când îi privești prin ușile de fier.*

*Dar sar la gât atunci când vor și pot,
se-ncolăcesc, sugrumă șiucid
un sat, un stat, un glob, un individ,
atacă-n cârd, cu neamul lor cu tot.*

*Se-adună-n stol, mănâncă și petrec,
cum se adună cioclii pe un mort
și fluturii de noapte pe un cort
iluminat de anii care trec...*

*În noapte, șerpișorii sunt strigoi
și umblă cu sicriele pe cap,
fac tot ce-n noapte doar strigoi fac:
înfig în oameni teama de moroi.*

*Trăim cu ei, iar ei trăiesc în noi,
sunt vâscul de pe frunzi și de pe gând,
sunt pirul care crește din pământ,
și-omoară-n oameni frunza de trifoi...*

*București,
24 iulie 2015*

CE FACEM NOI CU-ACEȘTI SAMSARI DE ȚARĂ?

*Ce facem noi cu-acești samsari de șatră,
cu-acești hulpavi ce n-au nicio măsură,
cu-acești bandiți care revând și fură
ce-a mai rămas din sfânta noastră vatră?*

*Ce facem noi cu-acești pungași de țară?
Le facem legi ca să le fie bine,
le dăm și-un vot, c-așa li se cuvine,
iar ei ne dau pe noi din țară-afară?!*

*Îi facem regi, le dăm mașini și case,
îi punem pe ecranul cel mai mare,
să le lucească rânjetul în soare,
când mușcă din mormanele de oase.*

*Le dăm ce vor, și suflet și avere,
le dăm pământ și lacrimi și cuvinte,
și-un drept nedrept de-a profana morminte,
dar, mai ales, le dăm mereu putere.*

*Că lor, acestor monștri de cavernă,
li se cuvine tot ce este-n țară,
precum și dreptul de-a o da afară
din viața ei, din patria eternă.*

*Căci țara nu mai este suverană –
spun dinții lor care se scaldă-n sânge –,
ci un morman de umbre ce ajunge
la clipa lui de umbră subterană.*

*Nu mai e mult, căci totu-i de vânzare,
și munți, și nori, și gând și demnitate,
și tot ce mai există prin cetate,
e-acum total la ei în buzunare.*

*Acești strigoi sfidează faptul zilei,
au dreptul lor la miere și la lapte,
ei fac din țară un maidan de noapte,
și pun, în locul ei, cutia milei.*

*Dar și de-aici pungașii-și trag o parte
un colț de-orăș, o apă, o pădure,
o sabie, o arcă, o secure,
și-un cont off-shore, de țara lor departe.*

*N-ai ce le face, ei dețin puterea,
Fac tot ce vor, se bat prin instituții,
Pe feisbuc, prin viu grai, prin coaliții,
Puterea e acolo unde-i mierea.*

*Puterea îi orbește și-i agită
îi face răi, cu suflet de hiene,
îi scoate din acizi și din catene,
și-i mută-ntr-un ocean de dinamită.*

*Trăim în miezul lor de minți dibace,
de farsori și de hoți înfiți în țară,
cu rădăcini aduse din afară
și cu tentacule întinse și rapace.*

*Îmi spun mereu că noi suntem de vină,
că i-am crezut pe ei că sunt în lege...
Ce-am semănat, e timpul de-a culege:
un sfert de veac de țară în ruină...*

*Dar treaba asta-i tare încurcată,
Justiția-i ca orbul prin cetate,
cetatea-i ca o carte de bucate,
bucatele-s ca oala răsturnată...*

*Puterea mea se află în votare,
dar votul meu, monadă în oceane,
se pierde în efectul de slogane
ca verbul într-un vortex de ziare.*

*Samsarii-și văd de treaba lor, în lege,
în legea lor de vânzători de țară,
pe care-o scot din casa ei afară...
Ce-i de cules, e timpul de-a culege.*

*Sau poate-am înțeles a mia oară:
Să-i dăm urgent pe-acești samsari afară.*

*București,
24 iulie 2015*

STEAUA DE ACASĂ...

*Mai cred și-acum că supărarea
n-o să-ți dispară dintr-odată,
iar ochii tăi frumoși, de fată,
vor plânge-suflet depărtarea...*

*...Și-n picături de-înrouare,
cu slovele pe cer aprinse,
cu lacrimi reci, pe gânduri ninse,
vei face-un drum spre-înseninare...*

*Eu voi pleca să-mi murmur ceața
acelui gând ce mă-nrobește,
când noaptea vorbei se sfârșește
și-începe-n slove dimineața...*

*...Am mers prin lumea nesfârșită,
sub soarele căzut în mare,
s-ajung la timp la clipa-n care
ai să te simți în ochi privită.*

*Și ai să vezi pe cer reversul
unei lumini de sevă tare,
în care nopțile polare
aduc prin stele Universul...*

*Dar toate-acestea, pentru viață,
nu sunt decât priviri de floare,
din nopțile cu ochi de soare,
ce se vor trece-n dimineață...*

*Și-ai să revezi nemărginirea,
iar steaua mea din nopți senine,
aprinsă noaptea-n ochi la tine,
își va-nsori din nou privirea.*

*Căci tu ești steaua mea frumoasă,
Aici, cu noi, la noi, acasă.*

*București,
25 iulie 2015*

ÎN CE EȘTI TU ȘI-N CE-S CU TINE EU...

*Iubita mea, n-am să-ți mai scriu sonete,
Sunt prea cuprinse de-un parfum de ieri,
Și nici din flori n-am să-ți mai fac buchete,
Să le privești cu ochi de nicăieri.*

*Am să mă uit la tine ca la viață,
Cu ochii toamnei luminați de dor,
Și-am să te chem, în prag de dimineață,
Să mergem sus, pe munte, la izvor.*

*Să ne-încălzim la piatra de pe creste,
Și să privim la soare, în amurg,
Cuprinși de-aceeași magică poveste,
În care toate-n viața asta curg.*

*Și n-am să-ți spun din nou că ești frumoasă,
E prea puțin de-acum și prea banal,
Nici că-înserarea, peste munți, se lasă
Și cântă Piatra Arsă din caval...*

*N-am să-ți aduc nici fragi, nici flori de piatră,
În munte toate sunt la locul lor,
Precum sunt cărămizile pe vatră,
Când focul arde-n sobă-ncetișor.*

*Dar am să simt cum faci din piatră rouă,
Din rouă diamante și rubin
Ș-un colier pentru o lună nouă,
Ce umblă noaptea pe un cer senin.*

*Și-am să te sorb ca jnepenul din munte,
Ce strânge apa ploii, grijuliu,
Ca seceta-înălțimilor s-o-înfrunte
Când vara urcă-n piscuri timpuriu.*

*Și nici n-o lasă-n jos să se prăvale,
Când ploile rup cerul și-s torent,
Să spulbere clădiri și stăvilare
Și să distrugă tot pe continent.*

*Te prind cu albumițe de cărare
Și-ți murmur pașii umbrei doar în gând,
Când noaptea stinge ultima-însetare,
Și îți ascult privirile tăcând.*

*N-am să-ți mai scriu sonete de departe,
Am să rămân cu tine-aici, mereu,
Pe muntele ce-n noi frumos se-împarte
În ce ești tu și-n ce-s cu tine eu.*

*București,
30 iulie 2015*

SĂ-MI SPUI C-AI VENIT SĂ RĂMÂI...

*La marginea lumii, te strig,
să vii, pentru-o clipă, la mal,
ca marea pe-o coamă de val,
ca focul prin valul de frig.*

*Să iei, pentru tine, un gând,
s-aduci, pentru mine, un dor,
să cauți la țărături izvor
să fii iar reală, visând...*

*La tine acasă să vii,
la mine, să stai un minut,
cu timpul de anul trecut,
să faci ce tu încă mai știi...*

*Să semeni, ca floarea de tei,
prin gânduri, mirosul de sat,
să umbli prin locul umblat,
cu pașii nepașilor mei...*

*Aș vrea să te văd c-ai venit
din lumea spre care-ai plecat,
cum vine tărâmul visat,
când visul în zori, s-a-împlinit.*

*Să-ți văd ochii-aceaia dintâi,
din spațiul de pleoape cuprins,
s-aprinzi ce odată ai stins,
să-mi spui c-ai venit să rămâi...*

*București,
31 iulie 2015*

**PRIN BORCEA, SE SCRIE CU CER
BĂRĂGANUL...**

Bazei 86 Aeriene

*Acolo, departe, pe-o dungă de zare,
cu oameni de piatră, cu cer și-avioane,
ard caii de foc ai câmpiei nirvane,
ce-și caută sensul în zborul spre soare.*

*Popas într-o oază de cer și lumină,
lumini peste câmpul ce-și murmură munții
și gândul luminii din cutele frunții,
cu visul de floare din floarea de mină.*

*Adâncul aduce în gol plinătatea,
Înaltul rezidă în ochiul ce zboară
spre cerul ce-n lume, prin ochi, se coboară
s-aducă în lume, prin zbor, libertatea.*

*Există în lume lumina și zborul,
în tot ce e soare, în tot ce e floare,
în tot ce înseamnă pe lume-nălțare...,
în tot ce-i mișcare, contează izvorul...*

*Aici, în câmpie, coboară zenitul,
privirea ce urcă spre cerul din tine,
când roua se toarnă în clipe senine,
și omul percepe, în el, nesfârșitul...*

...Zenitul nechează pe pista-înstelată,
betonul vibrează, când tună motorul,
forțajul aprinde în ochi efuzorul
și totul devine-n mișcare săgeată...

Pilotul e-o clipă ce-înseamnă durată,
Reper într-un spațiu de zbor și iubire,
prin care speranța devine-împlinire
și zborul, trăire-într-o lume curată.

La Borcea, sunt caii de foc din poveste,
ce tună pe ceruri și-și murmură-n frunze
curajul din aripi și-un zâmbet pe buze,
în tot ce există, în tot ce mai este.

Un brand: Dorel Luca; un simbol: onoare,
Davidovici Doru, Berbunsi, Poetul
și flori de legendă ce umplu buchetul,
prin care câmpia învață să zboare...

Amurgul de toamnă reintră în vrie,
piloții fac razmot pe hăul cu smoală,
ard stele-n carlingă și bolta e goală,
tot cerul coboară aici, în câmpie...

...Poveste de viață ce ține tot anul,
coboară ca norii și trece ca vântul,
răsare ca iarba, se duce ca gândul...
Prin Borcea, se scrie cu cer Bărăganul.

București,
03 august 2015

GÂND DE PIATRĂ

*Cad pietrele pe gânduri în Carpați,
De-atâta vreme sunt cu ochii-n soare,
Ca oamenii de oameni condamnați
Să stea o viață-ntreagă la-nchisoare.*

*Și tremură, ca orice condamnat,
Aici, pe munte, unde bate vântul
Și tunetul se sparge fulgerat,
Atât de rău le-a murdărit pământul...*

*De fapt, pământul este-un avatar –
Esența totdeauna stă în piatră –
Și se comportă ca un vâsc murdar
Sau ca cenușa focului pe vatră.*

*Adesea, piatra pare-a fi un chip,
Sub lovituri perverse și brizante
Ce îi transformă mantia-n nisip,
Ca pe-un copac mâncat de alte plante*

*Dar piatra-i piatră, nu devine lut,
Ci doar nisip, adică pietricele,
Din care Universul e făcut
Prin infinitul lui deșert de stele.*

*E-o luptă aspră între cer și nor,
Albastrul este-un semn de libertate,
Deasupra lor și chiar în preajma lor
E-un gol organizat de plinătate.*

*Căci orice gol conține-n sine-un plin,
Iar plinătatea lumii-înseamnă piatră,
Cum tot ce-i mult este, de fapt, puțin,
Precum sunt cărămizile-ntr-o vatră.*

*Încremenite-n spațiul de sub cer,
De mii de veacuri pietrele-s izvoare,
Și trec peste pământul-temnicer
Ca apele prin norii arși de soare.*

*Din vârf de munte pietrele gândesc
Să evadeze din această stare
Și să-i ofere spațiului lumesc
O lume de nisipuri mișcătoare.*

*Sunt pietre tari, dar au o slăbiciune,
Un gust ales, un zâmbet și un dor,
Din care fac pe munte o minune,
Prin flori de colț ce au culoarea lor*

*Drobeta Turnu Severin,
22 august 2015*

FLOARE DE COLȚ

*Piatra nu e floare, floarea nu e piatră,
Muntele nu-i mare, marea nu e munte,
Fruntea nu e talpă, talpa nu e frunte,
Vatra nu e haos, haosul nu-i vatră.*

*Câteodată însă piatra crește-n floare,
Se mlădie-n frunze, râde prin petale
Și, în pisc de munte, îți apare-n cale,
Ca o frunte-alpină, ca un ochi de soare,*

*Ca un foc de stele, ce se-aprinde-n zare,
Apa suie munții, munții-n nori coboară,
Timpul și durata-n piatră se măsoară,
Stâncile se-nalță din adânc de mare.*

*Sus, pe munte, floarea-i simplă și frumoasă,
Limpede ca roua, tare ca granitul,
Ca o stea ce-și poartă-n stâncă infinitul
Și-n arsura pietrei ea se simte-acasă.*

*Florile de piatră-s neuroni de soare,
Oamenii sunt vorbe, vorbele sunt viață,
Omul, toată viața, să vorbească-învață,
Dar când vine vremea, tace și dispare.*

*Sus, pe munte, floarea legea o îndură,
Precum o făcuse,-n viața lui, Socrate,
Muntele Vorbirii crește-n el de toate,
Dar, în tot ce spune, are și-o măsură.*

Știe să păstreze, sus, pe stânci o floare,
Floarea lui aleasă, floarea lui de piatră,
Care crește-n lume doar la el pe vatră
Și sărută zorii c-un surâs de soare.

Frunțile se-nclină, când adie vântul,
Florile, pe creste,-s calde, primitoare,
Noaptea din inimi se topesc sub soare,
Și pe cer răsare, zi de zi, Pământul.

Flori de colț pe inimi..., albumițe rare,
În culori de viață, cum e-n om iubirea,
Sus, pe stâncă, floarea-și află împlinirea
Și din noaptea pietrei, floarea-n zori răsare.

Drobeta Turnu Severin,
22 august 2015

OCHII NOȘTRI NU AU TOAMNĂ...

*Câteodată, ochii noștri, când e toamnă, se privesc,
Pe vreun gând ce vine simplu, de demult, din primăvară,
Și se-întorc la clipa lumii, când lumina se măsoară
Prin culorile ce-n viață viața-n muguri o clipesc.*

*Ochii noștri sunt în spațiu porți de cer și anotimp,
Se deschid ca o corolă, ca un radar, ca o zare,
Au nevoie de lumină, de privire și de soare,
De un timp golit în spațiu, de un spațiu fără timp.*

*Ei sunt, poate, cu uimire, cercetași într-un război,
Pentru care Universul n-are margini nici zăbrele,
Ci doar sensuri nesfârșite, rațiuni și vorbe grele
Despre-un haos fără drumuri, dar prin care trecem noi.*

*Ne uimim de ce se-întâmplă, de-întuneric și de flori,
Trecem totul prin idee și-i găsim justificare,
Orice clipă de sosire are-o clipă de plecare,
Albul iernilor bogate-i o sinteză de culori.*

*Ochii văd, inima cere, dar atât, nimic mai mult,
Omul este tot ce poate, ochii n-au nicio putere,
Ei doar văd ce știu să vadă, ce se află la vedere,
Dincolo de acest spectru, este-un spațiu grav, ocult.*

*Dar și ochii par o toamnă, toamna florilor din ei,
Oflite-n frunze moarte și trecute prin durată,
Nostalgiei pe-un vraf de umbre, umbre pe un chip de fată,
În contrast cu tinerețea-i, care poartă-n ochi cercei.*

*Ochii noștri sunt ca zarea, ca lumina, ca un dor,
Ei nu știu să fie altfel, sunt ce sunt de când se știe,
Ei nu mint, nu fac grimase, sunt așa cum știu să fie
Cum e iarba de pe coasă, cum e apa la izvor.*

*Ochii lumii nu au toamnă, nu se trec, nu-îmbătrânesc,
Nici atunci când trece vremea vremii ochilor de soare,
Ei sunt plini de luminițe vii, frumoase, visătoare,
Fiindcă ochii toamnei noastre-n ochii noștri se privesc.*

*București,
07 august 2015*

FRĂȚIE

*Pe ochiu-mi drept s-a cuibărit o pată...,
nici nu mai știi de-a mai rămas sau nu,
dar umbra ei, din zarea-ntunecată,
îmi spune „eu”, în loc să-mi spună „tu”.*

*O văd ades, dar n-am nicio putere,
ce-a fost a fost și nu mai poate fi,
am fost taifun, mai sunt doar adiere,
damnat să murmur verbul „a orbi”.*

*Dar ochiu-mi stâng și-a luat o nouă stare:
va trebui să vadă cât văd doi,
prin nopți, prin zori, aproape,-n depărtare
și-n loc de „eu”, să-și spună sieși „noi”.*

*E toamnă-n cer și-atât de greu îmi vine
să trec de nori și să mă uit la ei,
mă simt ca o cetate în ruine,
sunt cerul lor, iar ei sunt sorii mei.*

*Mă simt un sclav robit de libertate,
dar pot să văd, să umblu, să gândesc,
să bat la orice poartă de cetate
și chiar un ochi cu stele să privesc.*

*Un ochi al meu s-a-ntunecat c-o pată,
iar celălalt îl ține strâns la piept,
sunt tot așa cum au mai fost odată,
căci stângul vede, dreptul-i înțelept.*

*Mă uit la ei cu magică uimire,
când ochii mei prin umbre se-ntâlnesc,
și înțeleg ce-nseamnă-n ei privire,
căci ochii mei sunt frați ce se iubesc.*

*București,
22 septembrie 2015*

ALGORITMI IRAȚIONALI...

1. Am ce n-am de gând

*N-am de gând să iau taurul de coarne,
nici coarnele de taurul care le poartă,
în nici un fel,
nici ca pe-un sfinx,
nici ca pe-un trofeu
și nici măcar ca pe un bou.
Nu vreau decât să iau act
de un fir de praf
cusut pe cornul lunii,
când astrul cu lumină plagiată,
crește sau descrește,
ca paiul din ochiul stelelor,
sau ca stelele din văzul paiului,
ca să orbească Pământul
oamenilor-greieri,
plângători de balade...*

2. Dreptul Selenei

*Luna noastră cea extraterestră,
minuscul ciob din oala spartă în dunga cerului,
din vremea ciocnirii cometei Venus
cu războinicul Marte,
când coada de gheață a Luceafărului
s-a scurs, prin magneții Pământului,
spre polii planetei albastre,*

*conform legilor clepsidrei,
o fi primit probabil mandat
de la șeful ei cu paza de noapte
a cerului
să ilumineze stelele
în numele Soarelui...*

*De aceea, pământeni
mai cred și azi
că Luna este schimbul de noapte
al astrului zilei...*

*N-a nins niciodată la Poli,
dar polii au și astăzi
pălării de gheață.*

3. Ignoranță

*Nici cerului nu-i prea pasă
de ce vedem noi pe el...
El nu poate vedea prin ochii noștri,
cum nici noi nu putem vedea
prin ochii inimii
sau ai călcâielor
ce se întâmplă
cu monada lui Leibniz.*

4. Demisii

*Un jurnalist i-a cerut ministrului apelor tulburi
să-și de-a demisia de onoare,
pentru că un fântâr*

*cu trompă neînregistrată
și neomologată,
necitată nicăieri în Occident
și nepublicată în edituri recunoscute,
nici în reviste BDI sau ISI,
a mușcat un buldog de vârful limbii,
buldogul a lătrat prin surprindere la o pisică,
pisica, stresată, a pus laba pe un șoarece alb,
limitându-i dreptul la mișcare liberă,
prin grădinile lăcustelor migratoare...*

*Președintele Republicii noastre lacustre
s-a sesizat din oficiu
și i-a cerut primului ministru
al mărilor neliniștii tulburate de vortexul
generat de agresiunea unei pisici gri
împotriva unui șoarece alb
să nu mai zâmbească ironic,
cum îi e obiceiul,
la oiștea din Ursa Mare
și să-și dea demisia de urgență,
întrucât a fost încălcat,
fără încuviințarea DNA-ului Stelei Polare,
dreptul Lunii de a fi reper umblător,
purtător de lumină (plagiată),
în Țara de noapte a lăcustelor
mâncătoare de vrăbii...,
chestiune de securitate ancestrală
și de pălămidă care și-a însușit necuvenit
două frunze de palmier tropical
dintr-un lan de cânepă indo-europeană
autohtonă...*

București, 30 octombrie 2015

CÂND SOARELE-NGHEAȚĂ DE FRIG

*Mai am doar o stea să câștig
și-mi fac un stelar pe moșie
și-un foc ca să ardă-n câmpie,
când Soarele-ngheață de frig.*

*Aduc lângă mine, din Nord,
un Arctic cu munți de ghețare,
si-l rog să se spargă-n pahare,
ca stropii de apă din fiord.*

*Sunt sigur că pot trece-n cer
ce-n noi este gata se zboare:
un gând sau o rază de soare,
prin care minunile pier...*

*Dar toate sunt toate cum vor,
n-am cum să fac focuri din gheață,
nici soare ce-n vară îngheață,
nici fluviu ce curge-n izvor...*

*...Nu vreau să mă las amăgit
de steaua ce-mi place doar mie,
căci steaua aceea târzie,
probabil, în zori, a murit.*

*De-aceea, revin la ce sunt
în lumea aceasta sărmană,
și-mi caut o stea pământeană
din lutul iubirii cărunt...*

*Frumoaso cu ochii de jar,
rămâi doar o clipă cu mine,
căci steaua-i pe buze la tine
sărut ce topește-un ghețar.*

*Misterele-s clipe ce trec,
fiorul, pământ fără zare...
Sărută-mi obrazul pe soare
și dă-mi pălăria să plec.*

*București,
24 octombrie 2015*

DE VORBĂ CU VORBA TĂCUTĂ...

*De vorbă cu vorba tăcută,
De taină cu steaua din zori,
De mână cu floarea din flori,
Trec zarea spre zarea trecută.*

*N-am teamă de teama de mine,
Curajul e tot ce-mi mai știu,
Când singur din nou am să-mi fu
De pază la gândul cu rime.*

*E-un timp ce se trece-n uitare,
Când toate apun și se duc,
Ca oul din cuibul de cuc,
Căci cucul nu-și face cuibare.*

*Las totul la casa de-acasă,
S-ajungă pe unde-s acum,
Când focul din vatră-i doar scrum
Și vorba pe vorbe-i rămasă.*

*Sunt cel ce vorbește când tace
Și tac când vorbesc și n-ascult,
Puținul din toate-i prea mult,
Când vorba din vorbe se face.*

*Ce-am spus când tăceam ca tăcerea
E tot ce făceam ca să fac,
Atunci când vorbeam ca să tac
Și vorba-mi era mângâierea.*

*Ascult, într-o lume de gând,
Un glas ce-mi vorbește tăcând...*

București, 23 noiembrie 2015

MĂRGINIRI

*La marginea cămășii,
începe haina,
la marginea hainei,
începe lumea,
la marginea lumii,
începe nimicul,
cel care n-are nici cămașă,
nici haină,
nici lume.*

*La marginea nimicului,
începe totul,
totul despre toate,
toate întrutotul,
un șir al cărui sfârșit
se reunește cu începutul,
pentru a i se pierde urma...*

*Nimicul e doar ce nu se vede,
nici în văzul lumii,
nici în lumea văzului,
nici în văzul nevăzului,
nici în nevăzul văzului,
pentru că lumile acestea,
cu văzurile lor nevăzute,
își dau câteodată hainele la spălat,
cămășile la călcat
și amintirile la șters praful
de pe pereții Soarelui*

*adormit de-cu-seară
în fotoliul nopții
boschetare...*

*Mâine,
ziua se va trezi devreme,
în cămașa de noapte a stelei polare,
noaptea se va spăla pe ochi
cu dimineața,
dimineața va aprinde lumina
și va trezi Soarele
cu ochii cârpiți
de atâta noapte albă...*

*București,
23 octombrie 2010*

NU TE CUNOSC, NU MĂ CUNOȘTI

*Nu te cunosc, nu mă cunoști, suntem la fel,
Nu te-am văzut, nu m-ai văzut, nu existăm,
Nu știi că sunt, nu știu că ești, nu discutăm,
Nu știi ce vreau, nu știu ce vrei, n-avem vreun țel.*

*De-aceea eu, de-aceea tu trăim în eu,
În eul tău, în eul meu, nu în noi doi,
Căci tu și eu și eu și tu nu suntem noi,
Ci doar doi eu, un eu al tău, un eu al meu.*

*Nu mă cunoști, nu te cunosc, n-avem habar,
Chiar de te văd, chiar de mă vezi, nu ne vedem,
Tu vezi ca tu, eu văd ca eu, nu în tandem,
Nici în duet, nici în vreun cor, ci solitar.*

*Eu știu că tu, tu știi că eu nu suntem pom,
Nici chip cioplit, nici cruci de lemn, nici talisman,
Nici cer de plumb, nici câmp cu flori, nici loc viran,
Ci eu sunt eu și tu ești tu, în chip de om.*

*Dar într-o zi, când s-o brodi să ne-întâlnim,
Pe-un drum îngust, pe-un pod de lemn sau pe-un canal,
Pe-un dor senin, pe-un gând cu nori, în virtual,
Vom constata că s-ar putea să ne privim,*

*Să te cunosc, să mă cunoști, să discutăm,
Să te zăresc, să mă zărești, să existăm.*

București, 24 octombrie 2015

FRĂȚIE

*Pe ochiu-mi drept s-a cuibărit o pată...,
nici nu mai știi de-a mai rămas sau nu,
dar umbra ei, din zarea-ntunecată,
îmi spune „eu”, în loc să-mi spună „tu”.*

*O văd ades, dar n-am nicio putere,
ce-a fost a fost și nu mai poate fi,
am fost taifun, mai sunt doar adiere,
damnat să murmur verbul „a orbi”.*

*Dar ochiu-mi stâng și-a luat o nouă stare:
va trebui să vadă cât văd doi,
prin noapți, prin zori, aproape,-n depărtare
și-n loc de „eu”, să-și spună sieși „noi”.*

*E toamnă-n cer și-atât de greu îmi vine
să trec de nori și să mă uit la ei,
mă simt ca o cetate în ruine,
sunt cerul lor, iar ei sunt sorii mei.*

*Mă simt un sclav robit de libertate,
dar pot să văd, să umblu, să gândesc,
să bat la orice poartă de cetate
și chiar un ochi cu stele să privesc.*

*Un ochi al meu s-a-ntunecat c-o pată,
iar celălalt îl ține strâns la piept,
sunt tot așa cum au mai fost odată,
căci stângul vede, dreptul-i înțelept.*

*Mă uit la ei cu magică uimire,
când ochii mei prin umbre se-ntâlnesc,
și înțeleg ce-nseamnă-n ei privire,
căci ochii mei sunt frați ce se iubesc.*

*București,
22 septembrie 2015*

UITARE UITATĂ-N UITARE

*Vin cu o droaie de spini agățați de luceferi,
Ard, în comete, ce-n lume-i doar soare și gheață
Cad la-învoială cu bruma căzută pe viață
Și-mi las la o poartă de jar răniții cei teferi.*

*Stau cu un vortex de stele de vorbă pe casă,
Cerule coboară pe-un coș ca o roabă stricată,
Hades se uită cu pizmă la ușa-încuiată,
Geamul se stinge și șarpele joacă pe masă.*

*Uit că sunt mentor la vântul ce vine când pleacă,
Știu doar că Luna s-a spart ca o piatră-n ferestre.
Calea Lactee se scurge-n desene rupestre,
Timpul din lume refuză prin peșteri să treacă.*

*Eul din mine la toate acestea tresare,
Umblă bezmetic prin casa cu șarpele-n casă,
Strigă-o țigară-n tăcerea din vorbe culeasă,
Noaptea luminii încearcă s-ajungă la soare.*

*Soarele trece pe cer ca o torță cu vată,
Las lângă umbre lumina cu spinii din mine,
Fac din sosire plecarea acelu ce vine,
Lumea-i uitarea din lumea de oameni uitată.*

*București,
19 noiembrie 2015*

UN STROP DE RAMURI

*N-am vreun plecat prin preajmă, sunt toți ajunși acasă,
În noaptea dintre ere, în erele de noapte
Și tot ce-nseamnă urlat se plânge-acum de șoapte,
Iar focu-nțelepciunii pe spuza lui se lasă.*

*Bat clopote-n timpane, timpanele-s de piatră,
Sisifii cară verbe pe frazele din munte,
Secretele de mâine sunt toate scrise-n frunte
Și mor de dor de stele scânteile din vatră.*

*M-așez la focul lumii, încerc să-l sting c-o vorbă,
Mă arde-un strop de apă, mă doare-un colț de pâine,
Mă-ntorc la umbre triste, mă simt un azi din mâine,
Când spusele-și au rostul precum măraru-n ciorbă.*

*Gramatica-i pustie, diftongii-s la plimbare,
E vraște-n morfeme, dezastru în cuvinte,
Se-ntoarce la origini itemul „înainte”,
Și ard pe rugul lumii banchizele din soare.*

*Dar eu nu sunt banchiză și nici fonem de seară,
N-am străluciri de gheață, nici lacrimă fierbinte,
Ci doar un strop de ramuri din codrul de cuvinte
Din care nicio frunză nu merită să piară.*

*București,
11 noiembrie 2015*

ATÂTEA TOAMNE

*Atâtea toamne am lăsat în urmă,
În goana mea spre iernile albastre,
Și am rămas cu clipele sihastre,
Ca stâna din copitele de turmă.*

*Prin nostalgii ce toarnă-n cupe dorul,
Prin dealuri în toiag, precum bătrânii,
Prin nopți ce-adorm târziu sub raza lunii,
Trec tânguiri ce liniștesc ogorul...*

*În toamnă, tot ce-i rod în rod rodește,
Pădurile-s ca munții de aramă,
Coroanele de frunze se destramă
Și tot ce-i viu c-un an îmbătrânește.*

*Îmbătrânesc și eu că nu-s idee,
Nici infinit, nici apă curgătoare,
Ce pot să se întoarcă la izvoare,
Ca frumusețea-n ochii de femeie...*

*Atâtea toamne am acum pe gânduri
Și-n suflet port atâtea toamne rare,
Ce s-au golit prin grâul din hambare,
Cu frunzele-n cohortele de vânturi...*

*Doar tu, iubita mea din acea viață,
Nici n-ai plecat, nici n-ai trecut ca norii,
Ci ai rămas senină precum zorii,
Creând mereu aceeași dimineață.*

*Doar tu mai știi s-aduci în ochi lumină,
Iar zilele cu nori să le prefaci frumoase,
Chiar și atunci când toamnele-s cețoase,
Și plouă trist, ca timpul, în grădină.*

*În ochii tăi, clipirea-i luminată
Și-n miezul toamnei, tu ești primăvară,
Tu ești mereu aceeași floare rară,
Ce nu se ofilește niciodată.*

*București,
25 septembrie 2015*

CUPRINS

<i>CUPRINS</i>	
<i>Mă plec în fața toamnei</i>	5
<i>A fost tăiat un secular</i>	7
<i>A nins</i>	9
<i>Aș fi vrut</i>	11
<i>Aș vrea</i>	13
<i>Cad stejarii</i>	15
<i>Capul ce se pleacă</i>	17
<i>Când bate-n viață vântul</i>	20
<i>Clipa de senin</i>	22
<i>Clipa ochilor</i>	24
<i>Concept de libertate cu măsură</i>	26
<i>Cyber</i>	28
<i>Dacă-ar fi să dăm crezare...</i>	30
<i>De ce un nou Socrate?!</i>	32
<i>Ei, acei inși...</i>	35
<i>E toamnă cu frunze pe gând</i>	37
<i>Ei, cu verva lor...</i>	39
<i>Sunt ferm decis să emigrez în Soare</i>	41
<i>Ninsori</i>	43
<i>Ploaie albă</i>	45
<i>Rămâi așa cum ești acum</i>	47
<i>Sfinx</i>	49
<i>Toamna mea</i>	51
<i>Umbre</i>	53
<i>Visez</i>	55
<i>Acelor inși care în nopți nu dorm</i>	57

<i>Când te privesc...</i>	59
<i>Un alt eu al meu...</i>	60
<i>Deșert lângă-un izvor...</i>	62
<i>Fum și scrum</i>	63
<i>Joc fără de sumă</i>	65
<i>Nori</i>	67
<i>O floare</i>	68
<i>O traistă cu povești...</i>	69
<i>Primăvara florii noastre</i>	71
<i>Reflecție hipnagogică</i>	73
<i>Rug</i>	74
<i>Sens ireal</i>	75
<i>Treaba ce de treabă-întreabă</i>	77
<i>Trecere...</i>	79
<i>Tu să-mi răsari, în zori, Cuvântul...</i>	82
<i>Universul n-are margini...</i>	84
<i>Viori...</i>	86
<i>Vremi...</i>	89
<i>Ziua și Noaptea...</i>	92
<i>Ancorare</i>	94
<i>O clipă de nimic din Univers</i>	96
<i>Pe ochiul meu s-a-nseninat o stea...</i>	98
<i>Copacul meu cu frunze ponosite...</i>	104
<i>Văz</i>	106
<i>Omul-om</i>	107
<i>Pentru un Prezident...</i>	108
<i>Cuiburi și nori</i>	111
<i>Ochii toamnei...</i>	114
<i>Toamnă în alb...</i>	116
<i>Noaptea n-are umbre...</i>	118
<i>În noaptea albă de Crăciun</i>	120
<i>În Alb...</i>	123
<i>Frumoasa Iza este-n cer, acum...</i>	125
<i>Ca pământul de sub brazdă, ca iubirea din cuvinte...</i>	128

<i>Pădurea noastră de cuvinte</i>	130
<i>Gând de toamnă...</i>	132
<i>Am fost...</i>	134
<i>Nu pot să plec...</i>	136
<i>Dacă-ar fi...</i>	139
<i>Povara aripilor</i>	141
<i>Restitutio</i>	142
<i>Saturație</i>	144
<i>Un alt fel de acasă...</i>	145
<i>Eul din Noi</i>	147
<i>Dacă-ar fi...</i>	149
<i>Ideea idioată...</i>	151
<i>În lumea asta nouă</i>	153
<i>E-atât de trist când bate vântul...</i>	155
<i>Căutare</i>	157
<i>Casa noastră nu-i acasă...</i>	159
<i>În lumea asta, tu...</i>	161
<i>Floare și gând</i>	163
<i>Prostul harnic</i>	165
<i>Când vreau să ajung unde plec</i>	168
<i>Ploua...</i>	170
<i>Muntele Macru</i>	173
<i>Cu libertatea-n colivie</i>	176
<i>Bărăgan</i>	179
<i>Soarele Meu...</i>	181
<i>Fiori de toamnă</i>	183
<i>Așa sunt eu...</i>	185
<i>Vântul meu...</i>	188
<i>Cei ce vor și cei ce pot...</i>	190
<i>Frunza de trifoi...</i>	192
<i>Ce facem noi cu-acești samsari de țară?</i>	194
<i>Steaua de acasă...</i>	197
<i>În ce ești tu și-n ce-s cu tine eu...</i>	199
<i>Să-mi spui c-ai venit să rămâi...</i>	201

<i>Prin Borcea, se scrie cu cer Bărăganul...</i>	203
<i>Gând de piatră</i>	205
<i>Floare de colț</i>	207
<i>Ochii noștri nu au toamnă...</i>	209
<i>Frăție</i>	211
<i>Algoritmi iraționali...</i>	213
<i>Când soarele-ngheață de frig</i>	216
<i>De vorbă cu vorba tăcută...</i>	218
<i>Mărginiri</i>	220
<i>Nu te cunosc, nu mă cunoști</i>	222
<i>Frăție</i>	223
<i>Uitare uitată-n uitare</i>	225
<i>Un strop de ramuri</i>	226
<i>Atâtea toamne</i>	227